

Dani Bedrač

Bitka za Lobnikarjev grič

prvi del

Celje, 2010

»Pravzaprav niso ljudstva izpeljala velikih dogodkov v zgodovini, pač pa so ti dogodki ljudstva šele vpoklicali.«

Oswald Spengler: **Zaton Zahoda**

Luknja

Pravzaprav mi tisti zatohel in zakajen prostor sploh ni bil všeč. Malo večja, s smrekovimi plohi obita in vedno blatna luknja v zemlji: s pogradi, s pečjo na drva ter z vegasto mizo... V luknji je bilo prostora za približno dvajset mož z orožjem in opremo, za dva ali tri lanserje podatkov in za par bojnih psov – in približno toliko vsega naštetega je bilo podnevi vedno v njej. Gneča za popizdit. Nasproti vhoda je bila stena s policami, ki mi je vedno, kadar sem prišel čez dan počivat, spat, si razkužit praske ali pa si sprat kri in sluz z rok in vetrovke, vzbudila tak čuden občutek, podoben tistemu, ki smo mu včasih pravili sreča: nekaj otroškega in drobno se svetlikajočega, nekaj toplega navzgor po tilniku ... in malodane v celoti pozabljenega. Čas in boji so opravili svoje – tako pač gre to. A v luknji je veljalo nekakšno nenapisano pravilo, tih dogovor, po katerem je vsak od nas odlagal gor na police vse tisto, česar je imel več kot je trenutno potreboval. Tam so bile ribje konzerve, celi ali pa na pol pokajeni džointi, številne škatle cigaret in zavitkov tobaka za zvijanje, stari mobilni telefoni, pločevinaste skodelice z doma pridelano marihuano in škatlice z apaurinom, tramalom ali helexom; običajno pa tudi kakšna steklenica ali dve dobrega viskija še iz starih časov, ki ju je morda kakšna trojka našla na kateri od bolj samotnih, najmanj izropanih bencinskih črpalk ob bivši lokalni cesti med Žalcem in Ljubljano, ali pa v trgovini kake bolj zakotne vasice sredi gozdov ... Pa dve ali tri knjige ali kak star, pomečkan časopis, a se nikomur ni več ljubilo brati.

V luknji je bilo kljub gneči vedno tiho in spokojno.

Jutro je bilo megleno, pršel je droben dež in vsi trije smo bili premočeni, sfukani kot po navadi in usrani kot prasci. Jakob, zvit in nepredvidljiv možakar, bivši diverzant in bolj znan kot Nora Luna, je krvavel iz precej globokega ugriza malo nad zapetjem desne roke, ki ga je fasal ravno v trenutku, ko je hotel zabiti klin v sluzasto dlan besno rjovečega in otepajočega se Rjavca. Po rani se je že v gozdu dvakrat krepko uscal, takoj po prihodu v luknjo pa si jo je polil z viskijem in sam zašil. In si šel skuhat kavo. Z Miranom, Ostrim Volkom, pa sva jo tistikrat odnesla brez večjih prask.

»Prekleta prasica hudičeva!« je zagodrnjal, ko si je s stare in obledele NATO vetrovke z nožem strgal koščke in madeže posušene sluzi, goste šope mastnih, rjavih vlaken, ki so še najbolj spominjala na posušen človeški drek in si s kosom časopisa brisal kaplje motne, zelenkaste krvi z izmučenega obraza.

Pa se je ob pogledu na zgornjo polico umiril, nekaj zabrundal, si sfrkal mogočen džoint, zadovoljno prdnil ter šel ležat na pograd.

S požirkom mlačne vode sem poplaknil dva desetmiligramska apaurina, počasi očistil in odložil svoj AK47, si prižgal cigareto in se usedel za mizo. Od udarcev so me bolela ramena in v glavi mi je šumelo: en idiot iz trojke, ki je prežala v zasedi skupaj z nami, je malo po polnoči oddrdral ugledno dolg rafal iz svoje stare in sfukane M16 grozljivo blizu mojega ušesa v dva Rjavca kakih sto metrov pod nami. Kurbi sluzasti sta se opotekali le toliko časa, da so se jima luknje od krogel zasigale, kar pa je povsem zadostovalo, da smo izvlekli kline, sekire in nože in opravili z njima: hitro, neusmiljeno in s kirurško natančnostjo. Kot vedno. S prvim je šlo zlahka: dva veterana in novinec, ki mi prej je streljal mimo ušesa, so ga pribili v slabi minuti in v temi smo kmalu zavohali tisti ogaben, a za nas zmagoslaven smrad, ko mu je vodja trojke z enim samim dobro merjenim zamahom noža odprl trup. Naš Rjavec se je pa otepal in rjovel kot čefur na nogometni tekmi, mimogrede je oklal Noro Luno, zbil Mirana po tleh in me nekajkrat dobro nabil v levo ramo, preden smo ga uspeli pribiti na bukev. Miran, Ostri Volk, pa mu je nato elegantno razsul drobovje po mahu, večino pa seveda pokasiral po obrazu in vetrovki.

»Tu pa ne bodo več rastle gobe,« je zasoplo dejal, ko si je brisal posvinjan nož ob rokav.

Bil je vodja naše trojke, eden najboljših iztrebljevalcev med nami: tih, močan, izkušen in hladnokrven. Morilski. Rad sem delal z njim.

Do jutra smo nato vsi trije malodane neslišno lezli po blatu in praproti navzgor skozi bukov gozd proti skednju bivše Vršnikove domačije. Obveščevalec nas je poklical na teren, da so zaznali Rjavca med Vršnikom in kočo na Čemšeniški planini. Najbrž je bil pijan ali pa zadet, po vsej verjetnosti pa je na lanserjce podatkov boljščal v kako babjo rit namesto v skener terena: razen do polovice oglodanega trupla Vršnikove najmlajše, treh že napihnenih krav in roja mrčesa okoli njiju ter par razbitih vinskih sodov nismo med vračanjem z vrha Čemšeniške našli ničesar. Sodeč po strjeni sluzi okoli že razpadajočih ostankov deklice, so Rjavci postorili svoje že pred kakimi tremi meseci – v pozni

pomladi, ko so cvetele češnje. Pa to smo itak vedeli. Bogve zakaj so prascem v maju najbolj dišala ravno mlada dekleta.

Pa Rjavih pravzaprav nisem sovražil in nisem se jih več bal. Prvo leto morda še, potem pa nič več. Bili so pač narejeni in izurjeni za ubijanje – brez milosti in oklevanja: nekakšne zadnje posebne enote za boj proti Hudiču in njegovim brezbožnim pomagačem, kot nas je takrat pod skupnim imenovalcem in verjetno na predlog Vlade ožigosal kler. Bedaki se kot po navadi niso spomnili ničesar bolj izvirnega. Rjavci, poraščeni, lepljivi in smrdljivi ubijalski organizmi so bili seveda grozljiva pogruntavščina enega glavnih svečenikov Organizacije, ki smo mu na splošno pravili Rdeča Kapica. Jasno: z mladino, ki je odraščala po diskotekah, ob hamburgerjih in Coca Coli ter ob gledanju MTVja, in so jo Vlada, Organizacija in kasneje NATO oklicali za Deželno vojsko, smo opravili v slabih šestih ali sedmih mesecih in največjemu idiotu med nami je bilo že takrat kristalno jasno, da bo Véliki Belec dokončno in cel, s svojo plešasto glavo naprej zlezel v rit Organizaciji: v njenem Središču je bilo namreč keša kot dreka, imeli so vso potrebno tehnologijo, klonirali in genetsko transformirali pa so dobesedno noč in dan: angelčke, hudiče in svetnike, skratka vse, s čemer so potem zganjali svoj cirkus in prepričevali narod. In tam je bil eden glavnih frajerjev za ta mutantska sranja seveda svečenik Rdeča kapica, brezčuten in hinavski možak, pravzaprav nekakšen zahrbtnen pizdun, po rodu žal iz naših krajev ...

NATO pa itak že od vsega začetka ni jebal zahtev Vlade, naj pošlje marince iz Italije, češ to je vaša stvar, takorekoč nekakšen *internal affair*, zmenite se torej sami doma, in dalje v tem nonšalantnem, boli jih kurac stilu. Iz Azije je sicer kakšni dve leti po začetku naših prvih atentatov na predstavnike Vlade in Organizacije priletela nazaj domov še zadnja posebna enota Deželne vojske, a smo siromake čisto rutinsko sesuli že dobro uro po pristanku na domačem letališču. Kaj bi pa naj? Malo nam jih je bilo sicer žal, navsezadnje so bili ljudje, ki so se borili še kar pogumno in umirali brez dramtiziranja. Niso moledovali in niso rjovel – no, vsaj tako ne, kot rjovijo Rjavci, preden jih pribiješ in odpreš.

Apaurina sta mi prijetno božala zavest, upočasnjevala misli in vztrajno vlekla na dan spomine. Takšne in drugačne. Pa mi jih je bilo kaj malo mar. A če že so, pa naj bodo, kaj me briga! Bo vsaj hitreje minil čas do noči, ko gremo spet ven. Tam pa ni časa za spomine.

Prav nič mi namreč ne koristi, če nosim v adrenalinsko in apaurinsko zjebanih možganih s sabo v akcijo še cel kup podob: kot je recimo podoba na tleh v krvi ležečega Matjaža in ranjene Silve ob njem. Ko je fasal od škifov cel rafal v glavo samo zato, ker je s starim RB še iz časov bivše Države sesul en kurčev turn na Vranskem. Človeku je preprosto dopizdilo, da Silvi, obema otrokoma in njemu samemu petdeset metrov od bajte trikrat na dan po pol ure seka v glavo apokaliptično in razglašeno donenje in bobnenje zvonov. Prej je itak malo pobaral naokoli, zakaj je tako, če pa je Organizacija ločena od države, in kje je tu njegova pravica do miru in zasebnosti in veroizpovedi, in kateri zakon ali vsaj predpis dopušča tem idiotom, da zganjajo hrup čez vse mere dobrega okusa in dovoljenih decibelov ob najbolj spokojnih urah dneva ... Pa so mu na Občini naložili nekaj v tem stilu, da je tu pri nas v Deželi to pač taka tradicija,

bog pomagaj ..., tako so baje nekoč opozarjali kmete, da so blizu Turki, in bla bla bla... Ko pa jih je nato prekinil in vljudno vprašal, če so danes ob sedmih zjutraj, ko so zvonovi spet začeli rutinsko bobneti in jebati folk v glavo, videli morda na Vranskem ali vsaj kje v bližini kakega Turka, so ga varnostniki vrgli ven ...

A če prav pomislim, se je vse skupaj začelo kuhati že davno prej, kmalu po osamosvojitvi Dežele, torej kmalu po vojni za odcepitev od Države ... Po vojni, madona! Če je tisto bila vojna, kaj pa je potem tole zdaj?! Veselica?

Dva tipa sta takrat, kakšna tri ali štiri leta po osamosvojitvi, ko je Organizacija, oziroma takratna Cerkev hotela doseči, da bi v parlamentu izglasovali člen ustave ali zakon ali nekaj napisanega pač, s čemer bi omejili ali celo ukiniteli pravico žensk do splava, naredila nekakšno amatersko fotomontažo kot ovitek za CD njunega benda: zadeva je prikazovala neko lepo in urejeno žensko (ki pa so jo v Organizaciji baje zelo častili!) z nekakšnim okronanim glodalcem v naročju. Prava reč! A jebiga: svečeniki Organizacije so zavohali reklamo in profit, formalno in javno popizdili in stvar očrnili čez vse meje zdrave pameti, čeprav je šlo navsezadnje za povsem umetniško gesto, karkoli pač to pomeni. Škifi so tipoma težili do onemoglosti; po časopisju, na televiziji in po internetnih forumih, skratka povsod, pa so se vodile besne debate o tem, kaj ima umetnost pravzaprav z verskim prepričanjem, in tako dalje; in seveda je Organizacija zbobnala v bližino svetišča, kjer je visela originalna slika tiste simpatične gospe s povsem normalnim in ljubkim človeškim dojenčkom v naročju, približno deset tisoč ljudi, da bi ... hm ... očistili tisto sliko, jo znova blagoslovili ali posvetili ali nekaj podobnega. Pravijo, da takrat ni šlo brez tako imenovanih prostovoljnih prispevkov in taka masa folka je verjetno zbrala vsaj toliko keša, da bi z njim lahko kakšno leto dni živelo najmanj sto brezposelnih mater samohranilk in njihovih otrok ...

Otrok ... hm ... Lepo je bilo, ko so se še igrali po parkih, hodili v šolo, na izlete ali kamorkoli pač. Takšni majhni, brezskrbni in nasmejani človečki. In nikjer nobenega strahu, nobenih krikov, krvi ... Zdaj pa najbrž živi v celi Deželi po naših kampih na Veliki Planini, Pokljuki in v Kočevskem Rogu manj kot kakšnih šest, sedem tisoč otrok. Ranjeni in pohabljeni so seveda všteti. Pa nič kaj nasmejeni niso več – pa tudi prestrašeni ne: so takšni ... hm ... prežeči, hladnokrvni, nekako pripravljene. Majhne in nevarne živali. Bodoči iztrebljevalci, operaterji in vojaki; bodoče posebne enote – naše trojke.

Manjša mesta pa so večinoma prazna in izropana, tudi naših odraslih ni več tam. V večjih mestih so na sceni seveda Rjavi, pa številni bivši člani Vlade ter občinski uslužbenci, ki so se nekako uspeli izogniti prvim serijam naših atentatov; in pa seveda množice vernikov in svečnikov Organizacije. Pa dvomim, da so tisti verniki sploh ljudje: najbrž so nekakšni kurčevi kloni ali pa ljudem podobni mutanti Rjavih. Pa koga to briga. Enkrat bodo že fasali, kar jim gre. Baje nimajo normalnih otrok, ne kadijo, ne fukajo ... Svečeniki Organizacije in bivši člani Vlade pa imajo seveda vsega v izobilju in tudi počenjajo vse, kar jim pač pade na pamet.

Srepa Vidra, nekdanji specialec in vodja ene najbolj razvpitih trojk z Dobrovelj je nekoč v luknji pripovedoval, da mu je en svečenik Organizacije, ki ga je Vidra mimogrede zajel malo pred Gornjim Gradom, ves presran od strahu izblebetal, da dobivajo iz svojega Središča tudi povsem zdrave dečke in deklice – tako, za zabavo, za ob nedeljah – pač nekakšno bolj ali manj običajno razvedrilo ob kozarčku ali dveh dobrega vina ... Srepa Vidra je baje samo prezirljivo pljunil in poslal ujetemu svečeniku krajši rafal tja nekam pod pas ter ga pustil počasi crkniti kar tam, kjer ga je zajel. Lepo je, če človek kdaj pokaže svoja resnična čustva.

In kaj pri vseh hudičih naj bi zdaj v teh časih naše trojke počele v mestih? Rjavca nimaš kam pribiti, da bi ga odprl, razen morda na kakšna lesena vrata ali pa na kak star reklamni pano ... Krogle iz ročnega avtomatskega orožja jih samo upočasnijo, vse rakete, mine in topovske granate pa smo porabili v bojih z Deželno vojsko. Težko sranje. Rjavce moramo zato vedno zvabiti v gozd, med drevje ... Tako ali drugače, pa četudi uporabimo žive vabe ... Tam so ranljivi in tam smo mi lovci, oni pa divjad!

Z ostalimi prebivalci okupiranih mest pa bomo opravili zlahka: tako mimogrede, bi rekel. Ko Rjavih ne bo več ...

Ta misel me drži pokonci, kadar pribijam Rjavega, kadar se lačen in popraskan plazim po blatu, kadar na pol gluha od strelav in z neizprosnostjo v pripripih očeh ter povsem izčrpan od klanja hitim z zadnjimi atomi svoje emocije skozi nočno goščavo na pomoč sosednji trojki.

Ko sem prvič, kak slab mesec po tistem, ko smo dokončno potolkli Deželno vojsko in izvedeli, da sta Vlada in Organizacija aktivirali Rjave, videl eno njihovih prvih žrtev – približno deset let starega dečka z odtrgano roko in z ranami po glavi, ki je v neznošnih bolečinah le še tiho ječal in krvavel na tleh pred kinom Metropol v Celju – sem se razjokal in v besu bi se najbrž čisto sam in neoborožen zagnal v prvega Rjavca, ki bi mi prekrizal pot! Takrat pred Metropolom me je prvič, čeprav sem že kaki dve leti streljal na vladne uslužbenke, ubijal vojake in policiste, vsega prežela sla po mučenju, klanju in maščevanju ... Klanju kogarkoli ali česarkoli, kar si drzne meni povzročati takšno temno, v bistvu neopisljivo duševno bolečino; tak svinjski, malodane otipljiv občutek dokončne, brezupne nemoči, pomešan z neznošnim besom ... Kot nekakšno žgoče, neutolažljivo hlepenje, ki riše bolečo, škrlatno in gosto pršečo meglo pred objokane oči. In skozi njih – naravnost v možgane! Vseprežemajoča želja, da bi samo še klal in mučil in mrcvaril tiste, ki nam posiljujejo, pohablajo in trgajo na kose otroke, žene, naše ranjence ...

Pa mi je takrat rekel Miran, zdaj vodja naše trojke, ki je po službeni dolžnosti prišel mimo:

»Kaj ti bo maščevanje? Če boš klal in streljal kar brez pameti kot kakšna besna zverina ali kot kakšen kurčev Rjavec – kaj si potem? V čem si boljši od njih?«

Položil mi je roko na ramo in dejal, da je takrat, pred letom dni, ko je med streljanjem po mozirskih ulicah ustrelil s šibrovko v trebuh enega vojaka Deželne vojske in mu nato prerezal vrat, da mu je skrajšal muke, dojel, da

pravzaprav ne gre za maščevanje. Slednje je le beden čustveni odziv, primitivna in afektirana potešitev lastne krvoločnosti – postavi te celo pod raven sovražnika, ne ob ali morda nad njega. In vojaki Deželne vojske niso bili naši pravi in resnični sovražniki in Rjavi nekako tudi niso! So le neprijetna, a odstranljiva ovira. V primeru ubijanja vojakov ali Rjavih ne gre za časten spopad dveh medsebojno spoštuječih se, morda enako častnih, enakovrednih in pogumnih sovražnikov: vitezov, samurajev ali morda bojnikov s Sumatre; niti ne gre za besno, nerazsodno maščevanje, kot v primeru od žalosti na pol nore matere, ki so ji pred očmi posilili in zadavili mladoletno hčer... Gre zgolj za tehnično odstranitev ovir, torej za garaško in nujno potrebno delo, ki pa – jebiga, tako pač je! – vključuje tudi streljanje in klanje. Delo, ki nam počasi in vztrajno odpira pot do tistih, nad katerimi bomo izvršili kazen. Ne maščevanja, ampak kazen! Kazen, ker so goljufali že tako ali tako obubožane ljudi in zlorabili njihovo vero in zaupanje. Kazen, ker so demokracijo uporabili za orodje izkoriščanja, okoriščanja in za dvigovanje lastne slave in ugleda; kazen, ker so postavili lasten pohlep in dobičkarstvo pred interese tistih, ki so jih izvolili in jim podelili oblast. Kazen, ker niso držali besede in izpolnili danih obljub! Kazen, ker so kar tja v en dan razmetavali denar davkoplačevalcev ... Kazen, ker so postale človekove pravice za njih le še ena iztrošena blagovna znamka več, ki jim ni prinašala nikakršnega dobička.

»In seveda,« je še dodal, »edina kazen za take težke pizdarije je smrt: brez sojenja in prič, brez nekakšne porote ali materialnih dokazov; takojšnja usmrnitev brez usmiljenja in brez vsakršne možnosti pomilostitve! Pa tudi brez nepotrebnega besedičenja ali nečloveškega mučenja: policijsko natančen strel v glavo je čisto v redu. Smo namreč edino in poslednje upanje, ki še ostaja našim ljudem, da bodo nekoč morda lahko zaživel dostojanstveno, miroljubno in srečno življenje – skupaj s tistimi, ki jih imajo radi, in z voditelji, ki jim bodo lahko zaupali. In si tudi v resnici, ne le na papirju, sami svobodno volili svojo vero in postave. Če ne, pa naj gre kar zdaj takoj vse skupaj v pičko materino!«

Po tistem sem se brez pomislekov in brez želje po maščevanju odjavil iz svoje redne bojne enote Grofov Celjskih in se pridružil njegovi specialni trojki. Začeli smo iztrebljati Rjave in si tako utirati pot do uveljavitve naravne pravičnosti.

»Kaj pričakujete?

Da bom kamen,
ki ga kotalite
sem ter tja?»

Nuša Ilovar: *Pričakovanje*

Jajca

Sprva nisem imel niti najmanjšega pojma o tem, kaj pričakovanja sploh so. Ob rojstvu namreč nisem zaznal niti pričakovanj lastne matere, kakršnakoli so pač bila – domnevno torej še nisem bil povsem pri sebi. Si pa zato zdaj zlahka predstavljam, da je pričakovala vsaj to, da bo porod preživela in globoko sem prepričan, da se ji je med vsem tistim odtokanjem vode, med kriči, kričanjem in bolečinami krepko jebalo, koga ali kaj sploh rojeva ... Globoko v sebi, najbrž tam nekje na drugi strani zavesti, pa je vsaj pred porodom najbrž le gojila pričakovanje, da bo rojeno bitje obdarjeno s tičem. Kajti ženske ga po naravi nimajo in pri vseh, ki sem jih v življenju spoznal, jih dal dol ali pa kako drugače osrečil, razočaral ali prizadel, sem začutil to globoko željo po tiču! Vsaka ženska je kot nekakšno drevo ali drevesce, običajno lipa, bukev ali vrba – ampak žal brez lastne korenine. Med njimi se nemalokrat najde celo kakšna zlatolasa breza s prikupnimi, zelenimi, klorofilastimi ušesci, ki jo vsak dan božajo nežni in topli sončni žarki in zalivajo nežno drhteče dežne kapljice ... ampak jebiga, ljubice drage, brez prave korenine ni fotosinteze. Spoznal sem, da to korenino iščejo praktično vse svoje življenje – na različne načine in z domnevno različnimi nameni. To iskanje seveda navidez uspešno prikrivajo, recimo s peko kruha ali z modnimi revijami; z gojenjem zelenjave ali z besnim nakupovanjem nepotrebnih reči; z vero, s televizijo ali z bioenergijo; s pisanjem pesmi ali s sprehodi v naravo ..., a za vsem tem sprenevedanjem tiči ena sama grozljiva in nepotešljiva želja – želja po lastnem trdem in mesnatem kurcu.

V to nikakor ne kaže dvomiti.

A najbrž niti same ne vedo povsem točno, zakaj si ga tako neizmerno in obupno želijo, kajti vse prednosti, ki jih moškimi prinaša tič, najbrž niso dovolj močni razlogi za tako mogočno obsesijo. Bojim se, da gre za nekakšno globoko, prvinsko, oziroma celo kozmično babjo zavist: bolj kot karkoli pod soncem nam zavidajo kurca – preprosto zato, ker ga mi imamo, one pa ne.

Ta temeljna zavist je po moje lastnost, ki opredeljuje in usodnostno določuje katerokoli žensko na tem planetu bolje od njene lastne pičke in bolje kot vsi njeni ostali številni atributi ženskosti hkrati! Utemeljeno lahko torej domnevam, da je bilo pričakovanje moje matere usmerjeno v rojevanje s kurcem obdarjenega bitja, torej nekakšnega blagodejnega obkladka za njeno žgočo žensko zavist: če že ne ona, bo pa vsaj nekaj njenega, iz nje rojenega vendarle imelo kurca! Kaže, da sem bil edini moški, ki je vsaj delno uresničil njeno pričakovanje, njeno željo po lastnem tiču. Četudi je slednji pognal na mojem telesu, je bil več ali manj v celoti zgrajen iz njenega materiala ... Vsaj to.

Skrozi odraščanje pa sem začel z nekakšno osuplostjo spoznavati, da so razna druga pričakovanja ljudi v bistvu še bolj bizarna, v veliki večini primerov celo grozljivo naivna in polna strahovitih protislovij. Tisto žensko hlepenje po kurcu je nekakšna začetniška zajebancija: navsezadnje je lahko vsaka bejba z dobro karmo v enem od svojih naslednjih življenj povsem okurčeno bitje, torej pravi možakar ...

Gre seveda zgolj za eno izmed nešteti možnosti, kajti sprva sem bil vse prej kot kakšen rasni primerek moštosti. Najbrž sem bil v prejšnjem življenju nekakšna sramežljiva in nepofukana deklica, saj sem tokrat odraščal kot sicer bister, a plašen in suhljat deček, od katerega pa so med drugim pričakovali tudi, da bo imel jajca. Res sem jih imel: dve majhni, zdrizasti kroglici v ohlapni, zgubani vrečki, ki mi je žalostno bingljala pod skromnim, bledikastim kurčkom. Nekoristna in opletajoča pizdarija ... Kaj pomeni »imeti jajca« pa sem megleno zaslutil šele takrat, ko me je sosedov Pavči krepko usekal po gobcu in mi iz rok iztrgal plastično pištolo, ki mi jo je stara mati kupila za šesti rojstni dan. Ko sem prijokal domov, mi je očim očital brezjajčnost na karseda neposreden način.

»Kaj pa tuliš, slamuh? Ali nimaš jajc?« me je vprašal s svojim od piva in cigaret raskavim glasom.

V materinem naročju sem nato med hlipanjem vsaj eno uro premišljeval o logični povezavi med bolečino, plastično pištolo, solzami in lastnimi jajci. Ta povezava pa mi je postala povsem jasna šele kakšnih deset let kasneje, kmalu po tistem, ko sem prvič fukal.

Punci je bilo ime Ivanka ali Stanka ali nekaj takega in je, tako kot jaz, štela dobrih petnajst let. A prisodil bi ji več: njena lepo zaobljena, čvrsta in precej velika rit se je s prikupno krivuljo ožila v izredno vitek pas – ko sem jo prvič nasadil od zadaj, sem imel vseskozi tak čuden občutek, da sem trot, ki fuka čebelo ... Približno takšna je bila namreč razlika med širino njene riti in vitkostjo pasu; drugače tega ne znam opisati. Za šestnajsti rojstni dan sem ji

nato kupil manjšo pasjo ovratnico z zakovicami, s katero si je nato ponosno in s hvaležnostjo v očeh opasala svoje črne usnjene hlače.

V primerjavi z impozantnostjo njene riti pa sta bili njeni dojki zanemarljivo skromen pojav: kot dve majhni in presrani golobici z roza kljunčkoma sta sramežljivo čepeli visoko nad njenim mačje mehkim, vendar nadvse trpežnim trebuškom.

Njen obraz je bil še kar prikupen, nekako eskimsko zaobljen, na glavi pa je nosila čop las, katerih barvni odtenki so nihal od zelene preko oranžne pa vse tja do povsem bele barve – domnevam, da v odvisnosti od splošnega počutja, stopnje vsakokratne zadetosti od česarkoli že – ali pa si jih je barvala morda celo glede na število fukov v minulem tednu.

Ne bi vedel.

Kakorkoli že, bila je jebljiva kot podgana in čustvena kot mlada srna. A vso to prikupno pojavnost je žal kazilo kot kovanec veliko, črno in poraščeno materino znamenje v levem kotičku ust: točno tam, kjer se stikata ustnici. Jebiga, karma pač.

Nekoč, kakšno leto dni po najinem prvem srečanju sva skupaj špricala pouk in šla na pivo v eno manj znano beznico blizu celjske železniške postaje. Tja sicer nisem zahajal: baje so se tam vedno našli kakšni pijani kmetavzarji, ki so težili vsem, za katere so v svojih retardiranih možganih vsaj megleno domnevali, da jih v čemerkoli prekašajo. Torej so težili vsem in vsakomur in tudi midva tistikrat nisva bili izjemi.

Ko sva pila svoje drugo ali tretje pivo, sta brez besed prisedla k mizi dva rasna primerka opisanega primitivizma in začela bolščati v materino znamenje na obrazu moje punce. Grozljiva situacija! Nikoli se še nisem zares stepel, enkrat samkrat sem dobil eno na gobec, sicer pa je vedno šlo bolj za otroško igro, za prerivanje in suvanje med vrstniki – ta dva pijana izjebka pa sta bila vsaj kakšni dve leti starejša od mene in v rdeče obrobjenih, od špricarjev kalnih očeh jima je že sijala sla po krvi. Bilo me je strah kot psa, izmenoma sta me oblivali bledica in rdečica, mraz in vročina ..., dokler nisem v žepu svojih levisk otipal noža, ki sem ga nosil s sabo kar tako – zaradi imidža, filinga in podobnih sranj. Počasi sem ga izvlekel iz žepa, ga pod mizo neopazno odprl in ga prijel z desnico z rezilom navzdol. Bil je dober nož: imel je zaklep, ki je preprečeval rezilu, dolgemu slabih deset centimetrov, da bi se ob vbođu ali udarcu zaprlo in ti porgelalo prste ...

Eden od obeh tipov mi je nesramno pogledal naravnost v oči in vprašal, če je moja baba morebiti pred kratkim žrla katran in si pozabila obrisati gobec. V njenih očeh sem opazil solze, pomešane z nekakšnim vznemirljivim, najbrž čisto ženskim pričakovanjem oziroma radovednostjo, kaj bom storil: ali bom izpadel kot težka pizda ali pa bom reagiral nekako tako, kot v podobnih situacijah najbrž odreagira vsak spodoben vitez, ki s svojim orožjem za ceno lastnega življenja brani čast svoje srčne izvoljenke ... Čeprav je vse skupaj trajalo najbrž le nekaj sekund, sem prvič v življenju doživel popolno upočasnitev časa, nekakšen *slow motion* dogajanja okoli mene; vendar pa so mi misli delovale z neverjetno naglico, a hkrati mirno in natančno.

Sprva nisem imel pojma, kaj naj storim: naj sploh uporabim nož in kako, ali pa je morda bolje, če primem punco za roko in jo mirno odpeljem ven, se

nato morda celo vrnem not ter obema idiotoma izjebem mater ali kaj ... Nato pa sem se spomnil Pavčija, njegove pesti, ki leti proti mojemu gobcu; spomnil sem se plastične pištole, bolečine, ponižanja in joka in besed svojega očima in se v trenutku zavedel, da imam sedaj že močno poraščena in preverjeno mogočna jajca. Zveza med bolečino, plastično pištolo, solzami in lastnimi jajci mi je naenkrat postala kristalno jasna: doživel sem jo kot zenovsko razsvetljenje, kot najglobljo filozofsko resnico, torej kot nekaj, česar se ne da izpodbijati z nobenimi argumenti.

Ne na tem in ne na onem svetu!

V istem trenutku sem zaznal v nosnicah oduren vonj po prestanem vinu, ki je vel iz škrbastega gobca tistega tipa, zavohal sem njegovo preznojeno, debelušno telo; videl sem vsako gubo in kocino na njegovem zariplem obrazu in začutil sem ves idiotizem njegovih premajhnih možganov: vso njegovo zavist, da jaz sedim skupaj s punco, on pa ne! In obšlo me je spoznanje, da je vse skupaj spet samo ena slaba in neslana igra; da imam pred sabo le bednega amaterja, ki se sploh ne zaveda, kako zanič igra na tem odru, ki se mu reče življenje! Začutil sem sveto dolžnost, da ga temeljito podučim v upanju, da bo morda nekoč boljši igralec, in da ga kar takoj seveda tudi kaznujem za njegovo robato, neizbrušeno igro, za pomanjkanje domišljije, za njegovo pijanost in smrad ... Odločil sem se.

Čas je prešel iz meditativne počasnosti v bliskovito hitrost na nedoumljivo enostaven, razumljiv in lahkoten način; adrenalin je brizgnil v sistem: desnica z nožem je izpod mize poletela v zrak kakega pol metra nad njo – natančno toliko, kolikor so potrebovale moje drobne mišice, da je rezilo z lahkoto predrlo umazano delavsko rokavico, levo dlan tistega bedaka, se zarilo še slab centimeter v mizo in malodane v istem trenutku poletelo nazaj v zrak, kjer je v popolni in prežeči negibnosti obviselo kot smrtonosni vprašaj, pripravljen na ponovni zamah. V kogarkoli in kakorkoli.

Sedel sem za mizo navidez enako mirno kot poprej, s krvavim nožem v roki in z neizgovorjenim vprašanjem povsem brez zlobe, krvoločnosti ali zmagoslavja v priprtih očeh, češ, je bilo tole dovolj, ali pa bomo morda še nadaljevali?

Po želji, gospodje.

Pa ni bilo treba nadaljevati. Tip je zakričal in na obrazu se mu je poleg strahu in bolečine zarisalo popolno začudenje, bržkone celo nekakšen ontološki dvom: ni mogel verjeti, da se je to res zgodilo. Njemu! Njegov partner ali *backup* ali za kar se je pač imela ona druga budala, je v strahu odskočil pol metra nazaj, prevrnil stol in mojo steklenico piva in spizdil iz oštarije še preden je njegovemu ranjenemu prijatelju sploh prišlo na misel, da je najbrž najbolje storiti isto ... Pa me vse to pravzaprav ni več zanimalo; kot od daleč sem slišal le še histerično kričanje kelnerce, naj kdo že vendarle pokliče policajce, rešilca ali nekaj podobnega; nekdo se je drl, naj kdo prime barabo – najbrž je imel v mislih mene, pa očitno kaj takega nobenemu od gostov niti slučajno ni padlo na pamet.

Ko sva s punco prišla ven in je bilo igre konec, so se pa začeli od adrenalina sfukani živci obnašati po svoje: krvav nož sem z gnusom obrisal ob kavbojke, ga zaprl in ga z neizmernim naporom vtaknil nazaj v žep, si s tresočo roko prižgal cigareto in zasoplo vdihnil vsaj pet dimov zaporedoma ...

A punca, kot da mojega drhtenja sploh ni opazila.

»Matr, stari, ti pa imaš jajca!« je rekla.

In takšna, v opisani prigodi preizkušena jajca so ena tistih reči, zaradi katerih so pričakovanja drugih vedno nekako zmedena, celo protislovna: kot da so ljudje ali neumni ali pa naivni; ali pa, kot da pravzaprav ne vedo točno, kaj naj sploh pričakujejo, kadar koga nenehno jebejo v glavo ...

V gimnaziji so od nas pričakovali ubogljivost in poslušnost; v navadi je bilo pritrjevanje profesorju, pa četudi je slednji sral takšne ideološke, etične ali kakršnekoli druge kozlarije, da so se nam ježili lasje in smo iz čiste objestnosti in dolgočasje risali majhne, komaj opazne kljukaste križce po šolskih klopeh. Pa vendarle smo poleg nepreglednega števila življenjsko povsem neuporabnih podatkov pridobili eno ali dve dobri lastnosti: sposobnost ignoriranja in potrpežljivost. Obe sta lahko izjemno koristni, lahko pa te staneta življenje – odvisno, kako in kdaj ju uporabiš.

Tri leta sem zdržal tam in si pustil srati po glavi, preden mi je, literarno rečeno, dokončno zavrela kri. In, če ne bi imel jajc, ki so povzročila omenjeno vretje in njegove posledice, bi verjetno tudi maturiral.

Najbrž celo z odliko.

Sprva sem bil razmeroma miren, a povsem zmeden primerek inteligentnega dijaka: ni mi namreč šlo v račun, kako spraviti na skupni imenovalec zahtevo po jajcih, oziroma po rdeče obarvanih pirhih, primernih za neizprosno boj proti »razrednemu sovražniku«, skupaj z zahtevo po popolni brezjajčnosti in otopenosti, da ne bi slučajno kakšna jajca rahlo drugačnih barv spravila pod vprašaj avtoritete učiteljev, sistemskih veljakov ali celo Države kot take ... Shizofrenija na kvadrat, popolnoma noro.

Ali imaš jajca, ali pa jih nimaš! Tu ni srednje poti in meni se še dandanes sladko jebe, kakšne barve so.

Skratka, nekega sončnega aprilskega dne, ko je v zraku že dišalo po praznikih in proslavah in so številne učiteljice v prostem času, namesto da bi žurale ali fukale ali pa oboje, s hlinjenim, morda pa tudi s pristnim navdušenjem v svojih pedagoških očeh prale in likale državne zastave, sem po štirinajstdnevem izostanku od pouka rahlo zadet in besen od pripravljajoče se ideološke ofenzive samozavestno vstopil v svoj razred. Takratna Država je bila namreč tik pred tem, da razpade in vsi njeni pravoverni zagovorniki so srali besne teorije kadarkoli in kjerkoli se je le ponudila priložnost.

Več, kot lahko normalen človek prenese.

V razredu sem naletel na profesorja Rjavca, ki je učil deželni jezik – svetovno književnost pa ravno v tolikšni meri, da smo vedeli, kaj to pravzaprav je. Po kakšnih dvajsetih minutah moje prisotnosti me je iz meditativne brezbriznosti pognal njegov stavek.

»No, pa bomo spet malo prebirali poezijo našega največjega pesnika!« je zaukazal kot na kakšnem usranem vojaškem vežbališču.

Takšni ukazi ne dopuščajo ugovorov.

Vprašal sem se, če sem sploh še v šoli ...

Doživel sem podobno upočasnitev časa kot takrat pred slabimi tremi leti, ko sem tipu pribil roko na gostilniško mizo. Vprašanje o moji babi, ki naj bi žrla katran in si pozabila obrisati gobec, se je zililo skupaj z ukazom po prebiranju turobnih žalostink nekega največjega pesnika v eno samo mentalno gmoto, hlepečo po adrenalinskem vbrizgu.

»Ej, čitaj ti to doma, stari – zaradi mene do nezavesti, samo ne nas tule jebat s tem! To sranje sem kar naprej prebiral že v osemletki ...,« sem mu še kar vljudno, vendar odločno odrecitiral naravnost v štrleča ušesa.

Nato sem mirno obsedel v tihi radovednosti, kaj bo sledilo.

Celo plešasto lobanjo in obraz pod njo mu je zalila temna rdečica in v njegovih izbuljenih očeh sem zaznal tisto značilno nejevero, da se to sploh dogaja! Kaj takega niti v sanjah ni pričakoval – take stvari so bile verjetno že izven dometa njegove nadute pedagoške domišljije .... Nekaj dolgih, zanj najbrž skrajno mučnih trenutkov sploh ni vedel, kaj naj stori, nato pa je odločno zapustil razred. Smeh in aplavz sošolcev sta se mi zdela samoumevna, vendar sta prenehala in prešla v pomenljivo hihitanje, ko se je iz zvočnika zaslišal nostalgičen in uraden ukaz.

»Dijak tapata – takoj v ravnateljstvo pisarno!« je rekla ravnateljstva tajnica.

Odšel sem tja – kaj bi pa naj? Ravnatelj me sprva ni niti dobro pogledal: moč je najbrž brskal po dolgem in uglednem seznamu mojih neopravičenih izostankov, nadpovprečnih ocen ali pa po zapiskih o tem, kaj naj bi bilo z mano narobe ... Kakorkoli že, v paci me je imel kakšni dve minuti, nato pa je le – seveda z vso pomenljivostjo avtoritete, ki ji ni potrebno nikoli hiteti – pogledal nekako skozme in me še kar vljudno vprašal, kaj sva pravzaprav imela s profesorjem Rjavcem.

»Nič takega,« sem mu odgovoril v enaki maniri, »povedal sem mu le, naj tistega svojega največjega pesnika prebira doma, če ga že mora ...«

»Pa veste, vi pametnjakovič, da je prebiranje poezije del učnega programa, predvsem pa to velja za predmet deželnega jezika?!?« mu je rahlo narasla delovna temperatura.

»Seveda vem,« sem mirno odvrnil, »ali se vam morda dozdeva, da sem bebec ali kaj?«

Malo ga je zmedlo – najbrž moj mir, zanj popolnoma nerazložljiv v takšni situaciji.

»Tudi o vašem izgledu in obnašanju bova še spregovorila, ko ...« je vzrojil.

»Prav,« sem ga prekinil, ker mi je že vse skupaj rahlo presedalo, »prej pa bi vas še vljudno prosil, da mi poveste, če se vi osebno ali pa morda celo kot poklicni pedagog in izobraževalec s takšnim učnim načrtom strinjate.«

»Seveda!« je brez sence dvoma izstrelil, »učni načrt je bil vendar sprejet ...«

Spet sem začutil svoja težka, motna in čisto po svoje obarvana jajca.

»Ja no,« sem rekel, »potemtakem imam v tvojem primeru žal in očitno opraviti z istim kretenom, kot je Rjavc. Jebemumater, ste se pa našli tule sami takšni, vsaka vam čast!«

Odšel sem iz njegove pisarne, ker mu nisem privoščil veselja, da bi me vrgel ven.

Naslednjega dne, tik pred enim od pomembnejših državnih praznikov, so me izključili iz gimnazije.

Zaradi jajc.

»Tokrat se
vrtovi in hribi in konji
preséljijo v druge oči
in nebo si tiho
obriše podplate.«

Kajetan Kovič: ***Prah***

Jagode

S Frančkom sva že dobre tri ure negibna kot dvoje trupel ležala na ploščati, prašni in od julijskega sonca razbeljeni strehi Mestnega centra, Drago pa se je medtem pomešal med ljudi, ki so hiteli proti izvozu z avtoceste ali pa proti Hali Golovec. Iz Metropole se je namreč vračala Ona, ovešena s priznanji Vlade in Organizacije za svoje človekoljubne dejavnosti, ki – razen njej sami – seveda niso pomagale ali koristile nikomur ...

Kakorkoli že, iz operativnega poveljstva Grofov Celjskih je prišel ukaz, da moramo prasico počiti, preden bi imela pred Halo svoj slavnostni govor.

Rad sem imel pretehtane in enostavne ukaze. A najbrž le v takih primerih.

V cevi svoje puške sem imel en sam naboj, ostale pa sem vtaknil v žep telovnika. Eden bo dovolj. V vročem ozračju ni bilo vetra niti za vzorec, razdalja je po Frančkovi oceni znašala komaj dobrih štiristo metrov, kar pa je z ameriško M82, najljubšo ostriostrelsko igračko marincev, navadna otroška igra; in Njen avto bo med policijskim spremstvom vozil zagotovo mnogo počasneje kot običajno! Tehnično gledano – čista rutina! A odkar so Močvirski Zmaji pred letom in pol v največjem parku Metropole kar tako, kot za šalo prereševali ministra za finance in oba njegova varnostnika, teden dni kasneje pa še župana in njegovo zašpehano babo, so se razmere bistveno spremenile. Nekako nam je celo godilo, da pravzaprav nihče iz Vlade ali Organizacije, ki nekaj da nase, ne pomoli več niti riti na svetlo brez oboroženega spremstva, hkrati pa nam je to v veliki meri grenilo življenje in delo. Vsak posamezni atentat smo morali načrtovati z upoštevanjem najmanjših podrobnosti, ki smo jih običajno izvedeli od obveščevalcev šele par dni ali celo par ur pred posamezno akcijo. Naši tipi v logistiki so nato garali dvesto na uro, noč in dan za eno samo eksplozijo ali za en sam strel. Prav nič jim nisem zavidal – prej nasprotno: od srca me je veselilo, da sem navaden ostrostrelec, da imam sposobnega opazovalca, in da so navodila, ki jih dobiva pred akcijo, običajno enostavna in natančna. Izvedba pa je bila v celoti najina stvar in doslej nisva zasrala še nobene od devetih akcij ... Na kopitu moje M82 je bilo torej devet zarez: devet kretenov, ki so brez sramu in pod krinko sistema ali vere pred narodu dobesedno iz žepa, ni več dihala. Zato naju je s Frančkom prevevala nekakšna zdrava poklicna nadutost, po kateri se uspešni in živi specialci ločimo od pretirano skromnih in mrtvih kolegov po vsem svetu.

Čakala sva, da naju pokliče Drago in čas je mineval po polžje. Nobenega pravega dela nisva imela, le čakala sva. Franček je že pred tremi urami po ogledu terena predlagal, naj streljam šele takrat, ko bo Njen avto že zavil proti Hali – sedela bo na zadnjih sedežih, jasno, to ji pritiče ..., torej Jo moram zadeti v glavo od zadaj, malo nad tilnik. Ne bodo takoj ugotovili, odkod Jo je razčefukalo in lahko se bova hitro in nevidno umaknila v začasno skrivališče blizu Svinjskega sejma ...

Ni problema, stari.

Vse je bilo več ali manj kristalno jasno, le to ne, pri kateri stojnici pije Drago svoje običajno pivo. Jebemumater, prase iznajdljivo, prijetno s koristnim in tako naprej ...: midva na vroči pločevini usranega nakupovalnega centra, žejna kot psa, medtem ko njemu v senci teče po grlu mrzla in grenka tekočina s prijetnimi mehurčki. Ob tej misli se mi je megnilo pred očmi – malo od zavisti, malo pa od vročine – in v tej koprenasti meglici so se začele kot v nekakšnem trepetajočem in vročem kalejdoskopu nizati slike. Sprva kar tako, kot po naključju, kot nekakšno upočasnjeno, prijetno sanjarjenje, pomešano z zehanjem: videl sem Frančka, kakršen je bil pred nekaj leti, kako počasi brenka na kitaro, medtem ko jaz zvijam džoint; videl sem mizo, polno rosno hladnih steklenic piva in našo prepevajočo družino okoli nje; videl sem tolmunsko globoke, pričakujoče Stankine oči in sebe, kako jo – ves trd, a neizmerno potrpežljiv – počasi slačim; spet sem začutil gotovost, spokojnost in brezbržnost, ki so nas takrat prevevale in spomnil sem se vseh naših pričakovanj in hrepenenj in spomnil sem se jagod. Pa ne tistih pravih, ki jih

nabiraš ali pa kupiš na tržnici, ampak tistih, ki ji ni moč nikjer kupiti. Tistih, ki jih radovednim in pogumnim raziskovalcem drugih svetov pričara v pričakujoče možgane in v toplo, razprto, še čisto človeško srce kvečjemu dober trip ... Pa še to ne vsem.

S Frančkom sva tripe takrat kupila od nekega preverjenega dilerja z Obale. Tip je zagotovil, da jih je osebno prinesel iz Amsterdama: enkratna roba, ki jo je zaradi čiste ekskluzivnosti in dilerskega snobizma prenašal naokrog v nekakšnem tulcu iz gladke, nerjaveče kovine, ki si ga je ob vsaki kupčiji potegnil dobesedno iz lastne riti in ga nato – polnega bankovcev in preostalih tripov – nemudoma vtaknil spet nazaj. Ponosno je povedal, da svojo robo prodaja izključno vrhunskim poznavalcem, ki jo znajo ceniti; predvsem pa ima rad glasbenike: tiste prave odbiteže, ki potem pišejo in igrajo prave svari. Najbrž si je domišljjal, da na tak način soustvarja glasbeno sceno ali kaj. Oba s Frančkom sva takrat besno pisala pesmi in igrala kitare in seveda sva imela vsak svoj bend. Njegov je imel za sabo že dve plošči, moj pa je pravkar vadił za snemanje prve. Vrteli so nas po radiu in igrali smo v vseh uglednih štalah po državi ... Nekoč pozneje pa sva celo začela igrati in nastopati skupaj. S tripi v žepu sva odšla k moji teti, kjer sem takrat živel ali – bolje rečeno – prebival, kadar nisem bil na kakšnem bolj zanimivem kraju. Mimogrede sva kupila pivo: jebeš suh gobec na dobrem tripu! Ko sva pogoltnila in poplaknila vsak svojo tableto, sva sedla na moj kavč, kadila in čakala, da naju zadeva počì: dva občutljiva in pogumna mladeniča, rojena ob zafukanem času v nekem majhnem, v glavnem dobrosrčnem plemenu. Plemenu, ki prijazno kima vsaki ideologiji ali veri ali sistemu ali komurkoli pač, ki ga zna spretno in pod raznimi pretvezami nategovati tja v nedogled. Pleme, ki se zna včasih dobro in pogumno boriti, vendar pa ne zna ali pa ne zmore ohraniti priborjenega; pleme, ki mu običajno vladajo mrzle, počrnele, kupljive in razprte riti, v katere lahko vtikajo svoje pohlepne in preračunljive prste vsi, razen seveda tistih, ki so te riti izvolili v Vlado ... Pleme, ki je pod pritiski močnejših in manj omahljivih brezobzirnežev že pred stoletji zamenjalo prave, žive bogove za enega samega razpetega in lesenega boga. Za takšnega, ki je učil, da smo pravzaprav nekakšne ovce, ki bodo šele po smrti deležne vsega, kar jim po naravni pravičnosti sicer pripada tukaj in zdaj. Takšnega boga, ki je pridigal revščino, da so se lahko z bogastvom in močjo nato okoristili drugi. Sinova revnega plemena, ki mu vladajoči mogočnejši in njihovi ponavljachi sproti pokradejo vse, kar si pridobi ali pribori. Jezna in čedalje bolj zadeta otroka z besom in krvoločno žejo v škrlatnih, utripajočih možganih.

In večer in noč in luč na stropu so začeli lesti vase ... stene sobe in kosti lobanje so se počasi in previdno začele razpirati ... kot čebula, ki jo lupiš in ti izboljša solze ugodja iz toplih, mežikajočih oči ... kristalna čebula: pomarančasta, prevelika lobanja ... v njej pa majhni, nagajivi svetniki ... s trdimi kurci v vročih goltancih. Brizganje žive snovi ... Ljubezniva in pohotna možganska sluz, srečna v minevanju in brezmejnosti ..., razmazana po črnem, neizprosne nebu. Tiktakanje nevidnih ur ... na robu preklinjajočih kapelj sesirjene mentalne sperme s srebrnim steklom v obeh: v tistih vsevednih,

izzganih očeh, v katerih je zemlja, v katerih se zrcalijo oblaki in v katerih se tisočere neizživete ljubezni poljubljajo z majhnimi, kresnicam podobnimi zvezdami ..., ki se rojevajo nekje tam, kjer stvari nimajo več imen, in kjer čas teče, kot da ga ni.

Nekje daleč, a vendar tako neizrekljivo blizu, kjer se možganski nemir spremeni v parado ene same natančne vizije in kjer so ušesa zato, da v njih zaslišimo jagode. Vedno bolj strupene, a pravične človeške jagode, ki bedijo, kadar je svetloba premočna in srkajo iz lastnega ožilja krvav strup in z njim mažejo osti svojih izstrelkov in kožo svojih težkih, maščevalnih vek. Prozornih vek, skozi katere je moč videti, kje so žrtveniki, na katerih je umirajoče papirnato sonce že zdavnaj zatajilo živo luno in roso in bogove in razpotja ... Jagode, ki so bile in vedno bodo samo majhna, sočutna človeška srca: sprva sladka in prepevajoča, nato pa skozi stoletja prezrta in osamljena ...

In malodane povsem pozabljena, ker so se jim zaradi enega samega lesenega boga izognile ptice in ribe in jutra, polna neizrekljivih poganskih nežnosti.

Misleč, da so jagode kot vsi ostali ljudje.

Da so v bistvu že mrtve.

A nekatere so si skozi čas opomogle in postale jeklena, divja, neomahljiva in do neznosnosti razbeljena srca: neizbežne, v mrzlo kovino oblečene, a znotraj še vedno mehke človeške krogle. Težke, motne in neusmiljeno prodorne: kot sulice neizrekljive volje in kot živa voda; kot težka, opijanajoča himna ponorelih šamanov – očetov življenja in častilcev popotnih ognjev, zaklinjalcev resničnih bogov in prave, otipljive smrti; vračev, ki vedo, čemu so drevesa in studenci in cvetje, in čemu cvetijo na vsakem grmu različni cvetovi! Za stotere različne bolečine, a za eno samo brezmejno radost; za tisoč knjig, a za eno samo neovrgljivo resnico.

Za resnico o naravni pravičnosti!

Postale so ostre in neustavljive kot starodavni meči tistih bojevnikov, ki so znali s potrpljenjem v razprtih očeh kljubovati nevidnim vetrovom, neobstojnemu času in pisanim, izpraznjenim malikom. Mogočni darovalci, velikani potopljenih dežel, kralji utripajočega vesolja, ki pa so v prihajajoči dobi preoblečeni v pirate in podgane, v bojne pse in v izkušene morilce. Smrtonosne sence, strupene in ubijajoče jagode velikanke, ki preživijo globoko v samem drobstvu časa. Tega našega časa, ki ga prežemajo kupljive in prigoljufane pozornosti in površna razuzdanost, in ki ga napaja mlačno, drkaško, virtualno udobje. Ko so globoke in sočutne poglede v človeške oči zamenjali pogledi v ekrane in v reklamna sporočila ... Ko številna drobna človeška srca – majhne in morda še vedno tople jagode – pozabljena jočejo med šopi vlažne in gnijoče umetne trave in med skladovnicami starih reklamnih plakatov, medtem ko tisti mrzli ljudje z opranimi in zjebanimi možgani mislijo, da živijo v blagostanju, in da jih varuje za vse enako veljaven zakon; ko prevaranti slepijo pravične, in ko se za bleščečimi portali velikih, kričeče popleskanih hiš na nerjavečih policah kopiči vakuumsko zapakirana nepotrebnost, ovita v barvito in ničvredno poniževalnost in v mlahavo, navidezno strast nakupovalne mrzlice. Odvečna šara, sterilizirana nadomestna ljubezen, kupljiva z nagrabljenimi ponaredki zlata ...

Blagovne znamke so kot majhne prežeče note na ostrorobem notnem črtovju simfonije razčlovečenja!

Lažni preroki in navidezni mogočnejši, a morda slutite, pod brokatom katere prešite odeje vas čakajo jeklene jagode z zmrznjeno, krvavo smetano?

Jutro je previdno in nepreklicno potrkalo na veke najinih še vedno zatripanih oči in teta nama je prinesla kavo. Franček je bolščal v teto, v kavo in v mene, kot da vse to prvič vidi. Teta je položila dve skodelici na nizko klubsko mizico. Še kar zadet sem ji rekel, da po vsej verjetnosti ne bom kave, ker mi ne paše, ker bova šla s Frančkom najbrž itak spat, ker sva pač ponoči tule pisala pesmi, in ker seveda nisem nikakršen zamorjen in zatežen pisateljski pofukelj s slabo vestjo ...

»Pač kurc,« je navrgla mimogrede, »samo ne stresajta mi pepela po tepihu.« Ko je z zibajočo ritjo in z nedotaknjeno skodelico kave odplesala iz sobe ter zaprla vrata za sabo, sva si zvila džoint, nato pa je Franček vzel v roke kitaro, jaz pa kuli.

Takrat sva napisala pesem *Jagode*.

Za levim ušesom mi je v drobni slušalki najprej škrtnilo in kliknilo, potem pa me je iz preteklosti na razbeljeno streho Mestnega centra v trenutku prestavil stvaren, umirjen glas.

»Vsevedni kliče Kragulja. Vsevedni kliče Kragulja. Žaba leze na cesto ...,« je bilo slišati.

Po glasu sodeč sem ugotovil, da Drago tokrat ni pil piva.

»Sprejem in konec,« je odgovoril Franček in nameril svoj daljnogled v bližajočo se kolono vozil.

Izklopila sva link z obveščevalcem na terenu, kazalec moje desnice pa se je nežno dotaknil sprožilca. Dihal sem globoko in mirno.

»Cilj v dometu!« mi je čez dobri dve minuti šepnil Franček.

Skoci daljnogled na puški sem uzrl Njen debel in preznojen prašičji tilnik pod krono iz umetno podaljšanih, kot oglje črnih las.

»Streljaj, streljaj, streljaj ...,« je začel tiho in počasi ponavljati Franček.

Zaustavil sem dih.

Z enim strelom sem Ji razsul možgane po sedežih limuzine in v ustih že desetič začutil hladen in poživljajoč okus zrelih jagod.

»Working for the Church while your life falls apart
Singing halleluiah with the fear in your heart
Every spark of friendship and love will die without a home
Hear the solider groan: "We'll go at it alone"«

Arcade Fire: *Intervention*

Pojóči les

Miran je živel z ženo Sabino v eni od alpskih dolin na severu Dežele. Precej veliko hišo sta zgradila sama z denarjem od prodanega lesa. Miran je bil namreč drvar in je visoko v hribih na črno podiral macesne in jih vlačil v dolino. V prijateljevi žagi jih je takoj razžagal v deske in plohe in tramove in potem prodajal ta les mestnim ljudem. Ni delal na zalogo.

Zaslužil je kar dobro in Sabini najbrž ne bi bilo treba delati v bližnji tekstilni tovarni. Vseeno je vztrajala: malo zaradi zaslužka, bolj pa zaradi dolgega časa in družbe sebi podobnih vaških žena ...

Pa je bil Miran vse prej kot dolgočasen človek. V gore je hodil z lovsko puško in med drvarjenjem in gozdarjenjem je včasih uplenil kakšnega gamsa ali srno. Takrat si je s plenom na plečih veselo prižvižgal domov, šel v klet po steklenico trpkega domačega vina in si na verandi natlačil staro in počrnelo pipo z blago mešanico močne trave in slabega tobaka.

Nekega takega veselega večera sta s Sabino naredila hči Marjetko.

Ko je Marjetka zrasla toliko, da je bila kos strminam, jo je Miran večkrat vzel s sabo v gozd. Rada je imela vonj pravkar podrtih dreves, ki se je mešal z vonjem po očetovem znoju in po njenih sveže opranih laseh. Opazovala je nežne kapljice smole, ki so se nabirale tam, kjer je očetova žaga ločila drevo od korenin; dišeče kaplje z grenkim okusom so se ji zdele kot nekakšna hladna kri še živega drevesa.

Na čuden način je vzljubila celo vonj trohnečega listja in iglic na vlažnih gozdnih tleh, kamor je le redkokdaj posijalo sonce. Rada je opazovala močne mišice očetovih rok, ki so se ob vsakem zamahu sekire skrčile v trde vozle. Udarci sekire ob veje podrtega macesna pa so se ji zdeli kot pojemajoče bitje velikanskega zelenega srca, ki poganja v življenje cel gozd, vse živali in gobe in smreke v njem; kot nekakšno tiktakanje ogromne žive ure, ki pa se bo enkrat ustavilo. Sprva jo je bilo tega strah in ob vsakem naslednjem udarcu se je vedno znova razveselila, da prejšnji ni bil zadnji.

Vedno, kadar je kmalu po zadnjem udarcu sekire zaslišala očetov glas:

»Domov bova šla, gozdna miš,« je običajno postala žalostna.

Ko pa je nekega dne spet prišel tisti zadnji udarec in je podrto drevo ležalo na trohnečih tleh brez svoje igličaste obleke, jo je obšel nekakšen mir, prežet z vednostjo, da tisto, kar leži na tleh, ni več živo bitje: da zre v deblo iz kakršnih nastajajo deske in oporniki in police v novih hišah. Čutila je, da bo tam, kjer sedaj ležijo vejice in iglice podrtega macesna, nekoč spet raslo podobno drevo in neka druga sekira bo morda spet odštevala zadnje udarce njegovega zelenega srca ...

Takrat se ji je zazdelo, da sliši, kako drevesa tiho prepevajo.

Postala je dekle.

A še vedno je rada zahajala v majhno, skoraj vedno prazno svetišče, ki je samevalo na obrobju bližnje, v hrib potisnjene vasice.

V tistih časih so bila svetišča še cerkvice.

Okoli so rasle robide, bezeg in srobot in notri je bilo poleti vedno prijetno hladno in tiho. Po stenah so visele obledele slike in včasih se ji je dozdevalo, da je v prostoru tudi nekaj temačnega in težkega; nekaj, česar človeška pamet ne zmore opisati. Pričakovanje in grožnja hkrati. Bilo je v nekakšni zvezi s trohnenjem in minevanjem, pa tudi s krvjo in srčnim utripom, z norostjo, z užitkom in z večnim trpljenjem...

Ni vedela, kaj je to.

Miran mi je pripovedoval, kako je bilo po tistem.

Marjetko so komaj še živo odpeljali reševalci, njega pa policaji. V zaporu je sedel dobrih osem mesecev, a so ga takoj po sojenju izpustili, ker mu niso mogli čisto ničesar dokazati.

Truplo je baje ležalo v visoki travi zamočvirjenega travnika približno petnajst metrov od svetišča. Nihče ni znal sodnikom razložiti, kako je prišlo tja: na tleh ni bilo nikakršnih sledi, visoka trava ni bila pohojena ...; najbrž pa ga ne bi niti takoj našli, če ne bi Marjetka, ki je sedela v mlaki krvi na stopnišču svetišča, v globokem šoku nepremično zrla v tisto smer.

Na sodišču so še zapisali, da na žrtvi ni bilo – razen vzroka smrti – nikakršnih drugih znakov nasilja: niti ene same rane, odrgnine ali praske ali česarkoli, kar bi pričalo o nasilju in bi utegnilo umorjenega povezati z osumljencem. Nič. Celo navzgor zavihana črna halja je izgledala tako, kot bi si jo privzdignil sam in bi nato z razširjenimi rokami, kot da hoče nekoga objeti, mirno čakal, da mu je morilec počasi in natančno odrezal genitalije. Luža krvi pod rano je izoblikovala skoraj popoln krog. Torej je moral umorjeni ležati čisto pri miru, medtem ko mu je kri počasi odtekala. A v njej ni bilo nobene droge ali anestetika ali česarkoli drugega, kar bi ga morebiti lahko omamilo; našli so le slabo promilo alkohola. Morilskega orodja ni bilo nikjer.

»Tudi njegovega odrezanega kurca in jajc niso nikoli našli,« je rekel Miran.

Z nejevero v očeh sem ga poslušal.

»Pa ne me basat, Ostri, take stvari se ne dogajajo! No, vsaj na tak čudaški način ne ...« sem mu rekel in si prižgal cigareto.

Rahlo se je nasmehnil.

»Misli si, kar si češ. Saj niti jaz ne vem čisto natančno, kako je pravzaprav bilo v resnici. Jaz ...,« je hotel nadaljevati, a sem ga prekinil.

»Kako ne veš, jebemti?! Miran, a ga nisi ti?« sem ga ves začuden vprašal.

»Seveda sem ga, prasca, kdo bi ga pa naj?« je rekel z rahlo jezo, pa tudi z očitnim dvomom v glasu.

Pogledal sem ga še bolj začudeno.

»Glej,« je čez nekaj trenutkov mirno nadaljeval, »tebi povem, drugim pa ne: ko sem ga hotel potegniti dol z Marjetke, se mi je najbrž strgalo! Zagledal sem njene široko razprte oči in bilo je ... sprva je bilo, kot da naenkrat jaz gledam skozi njih naravnost v njegov spačen in sopihajoč obraz. Ne vem no, kot da sem jaz ona ali kaj ... Potem sem začutil, kako rastem in letim ali lebdim nad tistim prascem in potem sem gledal dol ... Kot tisti tip, kako mu je že bilo ime? Ah, Castaneda ali nekaj takega ... Saj veš, ko je požrl pejotl in potem gledal skozi orlove oči? No, v tem smislu.«

»Uh, jebemti,« je bilo vse, kar sem lahko rekel.

Vedel sem, da ne laže.

Cigareta, ki sem jo pozabil kaditi, me je žgala v prste, pa nisem nič čutil.

»Spominjam se,« je rekel, »da sem tipa z lahkoto dvignil v zrak, kot da sploh nima nobene teže, kot da sem nekakšen velik ptič. Spominjam se, da sem

potem, tako z višine, bolj od daleč videl ... hm ... no, sebe pač, kako klečim na tleh in jočem in ... in se nekako trudim pomagati Marjetki in vse to ...«

Zdelo se mi je, da mu gre na jok. Pogledal sem vstran in kar nekaj dolgih sekund je trajalo, da je pogoltnil slino.

»Samo to mi ni jasno,« je tiho govoril naprej, »kdo sem bil jaz. Tisto ... ali jaz ... ali kakorkoli že, kar je dvignilo in odneslo zajebanca z Marjetke? Ali pa sem bil ... hm ... resnični jaz tisti pri njej, ki je jokal in vse to, jebemti? Glej, stari, spominjam se dveh pizdarij naenkrat: da sem potem nekako lebdel nad tistim kretenom, on pa je ležal čisto pri miru v mokri travi in bolščal vame, kot da ne verjame svojim očem, kot da me hoče objeti ali kaj, jaz pa mu ...uh ... no, kar z roko, s krempljem ali s čim že ... režem ali ščipam tisto sranje s telesa ... In hkrati se spominjam tudi, da je Marjetka vstala, gledala nekam v zrak mimo mene, jaz pa sem jo hotel prijeti za roko ali nekaj takega. Pa me je odrinila in šla sedet na stopnice in ves čas je gledala tja nekam na travnik ... Spominjam se, da sem odhitel v svojo bajto klicat reševalce, objel sem Sabino in vse to, ... in tam sem počakal, da so prišli škifi. Hkrati pa se čisto jasno spominjam tudi tega, da sem, karkoli sem že bil, iznad onega mrliča nekako pomežiknil ali namignil Marjetki tja proti svetišču, češ, saj ni nič hudega, saj bo vse bo v redu! Kot bi jo najbrž hotel tolažiti ali kaj ... Sranje hudičevo, stari, jebemumater, kdo od teh dveh sem bil takrat jaz?«

Vprašanje je kot ostro rezilo presekalo mojo osuplost in zmrzilo me je po celem telesu.

»Tega, Miran, najbrž ne bova nikoli izvedela,« sem rekel in si obliznil opeklino na prstu.

Ko je prišel iz zapora, je bilo njegovo življenje povsem zjebano: Sabino so vrgli iz službe, cele tedne je sedela doma v kuhinji pod vedno prižgano lučjo ali pred televizorjem. Nič ni govorila, še jedla je komaj kaj. Marjetko so dali v neko ustanovo na drugem koncu Dežele ...

Miran pa je še vedno zahajal v gozd. Ne toliko zaradi lesa in zaslužka, zaradi gamsov in srn, ampak bolj zato, da mu ni bilo treba čepeti doma. Ni mu bilo več mar računov za elektriko in internet, za časopise in televizijo ...

Itak je ni nikoli gledal.

Med drevjem je razmišljal, kdaj pa kdaj tudi zajokal ali pa na ves glas preklinjal.

Tačas pa so se po Deželi začele dogajati spremembe: ljudje so imeli poln kurac obljub, zakonov, prepovedi, beraških plač, podražitev, visokih davkov in brezposelnosti: jebeš nove nakupovalne centre, petsto različnih vrst klobas in čokolad in sirov na policah ..., doma pa imaš teden dni star kruh in dve ribji konzervi, ki jima je potekel rok trajanja! Cerkev je postala Organizacija, policija pa je sčasoma začela bolj ščititi interese bogatih kot zakon ... A kljub temu je večina vse to prenašala na nekakšen kravje vdan, pohleven način v stilu samo da ni še slabše, hvala bogu, da je vsaj mir, a ne gospa, bomo že

kako; glejte, drugje po svetu je še huje, niti vode nimajo, glavno je, da so otroci zdravi ... in tako dalje do vijoličastega.

Bolj odločni, ki so bili v manjšini, pa so seveda vedeli, da tako ne gre več. Da bo treba ukrepati. Najprej so grozeče mrmrali in se dogovarjali po gostilnah, nato pa so začeli iskati somišljenike po drugih vaseh in mestih. Začeli so zbirati denar in orožje, razpravljali so po zakodiranih forumih na internetu in kazati so se začeli zametki organiziranosti, mreže, strategije ... Začelo je vreti in brbotati in pritisk je naraščal in narasel do vrelišča.

Ne vem točno, kje je najprej počilo. Miran je nekoč v luknji pripovedoval, da je šel nekega dne v vas in naletel v sadovnjaku pred Javornikovo domačijo na dva škifa in ene tri kravatarje, pa na celo Javornikovo družino ...

Stari Javornik je nekaj dopovedoval in razlagal, njegov sin pa se je hotel zagnati v policaje. Miran je vprašal Javornikovo Meto, kaj se dogaja in povedala je, da so prišli rubit, ker ata ni hotel plačevati Organizaciji nekakšnega novega davka. Dolgoval bi naj za kakšno dobro leto nazaj, pa obresti in stroški ...

Organizaciji? Miranu ni šlo v glavo, od kdaj in na kakšni osnovi lahko bivša Cerkev pobira davek ... In stari Javornik, partizanski otrok ... on itak nikoli ni maral klera, kaj pri vseh hudičih ima potem on s tem?

Veliko je zamudil v zaporu ... In sedaj naj bi bilo treba plačevati tudi za obnovo svetišč in za plače tistih črnuzljev, ki se itak samo preseravajo. Hm, nikjer ne piše, da mora kdorkoli verjeti vsem tistim njihovim pravljicam, ki jih hodi večina poslušat v bivše cerkve ali pa jih gledajo doma po televiziji ...

Pa ne ga jebat, no!

Mlajši Javornik je s poštenim kmečkim udarcem naravnost v gobec podrl na tla najbližjega škifa, oni drugi pa je začel segati za pas po solzivec ali šoker, morda celo po pištolo ...

Miran je spet začutil, da raste in leti in njegov okovan gozdarski škorenj je zdrobil čeljust drugemu škifu. Tisti trije uradniki, rubeži ali karkoli so pač bili, so se začeli mrmraje oddaljevati; na tleh ležeči škif, ki ga je Javornik mlajši usul s pestjo po gobcu, pa je začel počasi in grozeče vstajati ...

Takrat pa se je vmešal ata Javornik: izpod njegovega obledelega lovskega suknjiča je bliskovito švignil čisto nov izraelski uzi.

Miran nam je pozneje pripovedoval, da je bil še naoljen, in da je bil na črni, motno se lesketajoči kovini orožja še listek s črno kodo ...

Dolg, neprekinjen in cikcakast rafal je najprej zmlzel v rdečo kašasto brozgo glavi obeh na tleh ležečih škifov, v naslednjem trenutku pa so tanki ognjeni prsti iz kratke cevi že tipali po onih treh pizdunih. Prvi je zakričal od groze in se s preresetanimi koleno zvalil v dišečo travo sadovnjaka. Drugemu je rafal razžagal goltanec in hrbenico, da je z izbuljenimi očmi počasi zdrsnil na tla.

Tretji dacar pa se je pognal v beg in drdranje uzija je utihnilo. Javornik je raztegnil preklepno kopito, dvignil orožje k obrazu in poslal uradniški podgani en sam strel med lopatici. Tipa je spodneslo, kot bi ga usekal s kolom: kratko je kriknil, zakrilil z rokami in padel na tla.

Stari je počasi zložil kopito uzija, stopil do uradnika s preresetanimi koleno in mu poslal čisto kratek rafal v prsni koš.

»Pejte u pizdo materino!« je rekel in pljunil.

Miranu se je baje zazdelo, da je sonce sije topleje, in da drevje v sadovnjaku tiho poje.

»Večni konec
si zaslužijo le tisti,
ki nehajo upati.«

Marko Gavrilovski: *Pridiga*

Vstajenje mesa

Nekateri nepoučeni in vraževerni ljudje verjamejo, da bodo prišli v nebesa, če bodo delali dobro in živeli v skladu z nekakšnimi božjimi zapovedmi in s trenutno veljavno zakonodajo. V nasprotnem primeru pa jih po smrti čaka večno trpljenje v peklju, kjer jim bodo hudiči – do neznosnosti zlobni in krvoločni stvori – pulili nohte, vrtali luknje v glavo, jim odirali kožo s telesa in jih cvrli v vrelem olju ... Neverjetno! Seveda ni dvoma, da tovrstne pravljičice širijo tisti, ki imajo od tega takšno ali drugačno korist: če brezjajčnega kretena prepričaš v resnost in resničnost svojih groženj, bo storil vse, da se izogne vsem opisanim in zagroženim posledicam morebitne svojeglavosti, zdrave pameti ali česarkoli pač. Pa smo tam! Potem moraš le še napisati primerne zapovedi in zakone in določiti, kaj je dobro in kaj ni in bitja z opranimi možgani ti bodo seveda jedla iz rok, postala bodo tvoja tovarna živina in zvesti ter neutrudni garači, ki ti bodo omogočali lenobno sprenevedanje v razkošju, ki si ga boš v prijetnem dolgočasju sproti izmišljal.

Uresničil boš svoje sanje: postal boš bog in živel v nebesih!

Nekatere tovrstne zgodbe o peklju in nebesih pa pripovedujejo tudi o kraju, ki ni niti pekel, niti nebesa, ampak vice: nekakšno sranje vmesne kvalitete, kjer vlada najbrž grozljiva negotovost! Kajti med drugim je tudi zapisano, da bo vendarle prišel nekoč nekakšen sodni dan, oziroma glavna obravnava, na kateri bo enkrat za vselej postalo jasno, kdo je prase in baraba in kdo to ni. Po domače: kdo je bil toliko pogumen, da si ni dovolil do konca zjebati pameti in kdo je bil pohlevna ter poslušna ovčica. Seveda bo svojeglave in primerno očajčene duše doletela obsodba na večne peklenske muke, ostalo kimajočo čredico pa nekakšna miloščina iz mleka, medu, harf, starih bab in podobnih pizdarih v neizmerno opevanih nebesih! Tistega dne se bodo baje odpirali tudi grobovi, trupla bodo lezla ven in mrlički bodo najbrž v vrstah čakali pred sodnim poslopjem ... in v tem stilu dalje do skrajnosti. Seveda so scenariji v teh grozljivkah polni logičnih lukenj in nekakšnih dogem, o katerih se ne sme razpravljati, in pa seveda popolnih nesmislov ...: recimo, odkod so eni že v peklju in drugi v nebesih, če pa še ni bilo tistega sodnega dne? Ali pa: kako lahko hudiči lupijo kožo s teles grešnih duš, če pa njihova telesa – torej mrtva trupla – trohnijo v zemlji tukaj in zdaj? Brez vsakršne prave koristi za še živeče ...

Brez koristi do tistega dne, ko je v našo luknjo pod Lobnikarjevim gričem po dolgem času spet prikolovratil stari Iljevec z Dobrovelj.

Možakar je štel slabih sedemdeset let. Pa jih ni kazal drugje kot na obrazu. Bil je tršate, še krepke postave z redkimi sivimi lasmi, ki so mu v tankih pramenih silili izpod zamaščenega klobuka. Običajno je bil oblečen v moder delovni plašč in obut v blatne gumijaste škornje. Na hrbtu je skoraj vedno nosil majhen vojaški nahrbtnik in v njem steklenico, v kateri je prijetno pljusvalo doma pridelano žganje. Od neprestanega kajenja je imel rjave in ožgane prste, od pitja pa vodene in rumenkaste, a nadvse živahne oči: v njih je bilo nekaj otroškega, hudomušnega in hkrati zaupljivega.

Prihajal je bolj poredko, saj je vedel, da je vstop v luknjo dovoljen le trojкам, obveščevalcem in bojnim psom. Luknja je bila pravzaprav naš edini dom, stari Iljevec pa je bil eden redkih, ki so vztrajali na svojih opustošenih kmetijah. Kakorkoli že, po svoje smo ga imeli radi in ni nam bilo težko prezreti precej stroga pravila – med drugim tudi zaradi njegovih utrغانih zgodb in močnega žganja.

Običajno je prihajal v luknjo takrat, kadar mu je pošla zaloga cigaret.

Tistega dne je sedel za mizo v luknji skupaj z Ostrim Volkom in Noro Luno. Njegova steklenica je zaokrožila in žganje je prijetno ogrelo premražene in otrple ude mojih dveh tovarišev. Ponoči ni bilo akcije, smo pa zato vsi trije do jutra prežali in prezebali na eni vlažni, zamočvirjeni jasi pod Reško planino.

Ni mi bilo do žganja: pravzaprav že kar nekaj časa nisem pil. Alkohol me je običajno naredil preveč otožnega, nekako občutljivega in mehkega ... Raje sem imel kakšno močno pomirjevalo, ki jih je bilo na polici v luknji vedno dovolj.

Dremal sem na pogradu in tu pa tam ujel kakšno besedico: ata Iljevec je pripovedoval, kako si je udomačil majhnega potepuškega cucka, da ga sedaj opozarja, kadar se bajti približuje kaj živega. Nato običajno oba spizdita v klet pod bajto, kjer si privoščita požirek ali dva, kajti sčene je baje čisto noro na pijačo! Je pa stvar v tem, je dalje tvezil stari, da mu cucek daje sedaj že lažne alarme, ker neizmerno rad hodi v klet ... Kako naj torej ve, kdaj se bajti res bliža Rjavec ali volk ali pa kdo od nas, kdaj pa bi pes rad samo pil, porkamadona?!? Da mu je prinesel šnopsa že gor v bajto in mu ga nalil v skodelo zraven hrane, pa se ga žival še dotaknila ni! Pije samo v kleti pa še to le skupaj z njim, zato s cuckom kar naprej skačeta po stopnicah gor in dol ...

Miran se je hahljal in muzal, Jakob pa je gledal nekam v zrak in brezbržno kadil, kajti zgodbico je znal že na pamet.

V luknjo je planil eden od obeh dežurnih obveščevalcev in nemudoma sedel zraven svojega kolega pred njun lanser podatkov. Bolščala sta v monitor, pa v skener, nato drug v drugega, pa spet v monitor: kot da sta pravkar izvedela nekaj, kar se jima zdi sicer razumno in logično, pa vendarle nekako osupljivo ali komaj še verjetno ... V sprejemniku je začela piskati koda, signalna luč na konzoli je utripala in iz tiskalnika je začela počasi polzeti bela papirnata kača. Pogovor za mizo je utihnil, začeli smo počasi vstajati in se radovedno približevati lanserju ter obema obveščevalcema: začutili smo, da tokrat ne gre le za rutinsko obvestilo o Rjavcih ali za razpored akcij ...

Bili smo pripravljene na zadnjo, odločilno bitko, pa vendar me je vseeno stisnilo okoli želodca: konec bo posameznih spopadov in iztrebljanj, nočnega

zmrzovanja, prijetnega celodnevnega ždenja v luknji ... Globoko v sebi sem vedel, da prihaja čas dokončnega obračuna: ura, ki smo jo sicer pričakovali, a smo nehote potiskali njen приход nekam v nedoločljivo prihodnost ... Pa ne zaradi strahu.

Koda je nehala piskati in obveščevalca sta izklopila lanser. Prvi je z listom papirja stopil na sredino luknje med mizo in pograda, drugi pa je začel jemati s police steklenice in skodelice. Ata Iljevec si je privoščil dolg požirek šnopsa in skoraj vsi smo si prižgali cigarete. Luknjo je kmalu napolnil mogočen oblak tobačnega dima.

»Stvar je več ali manj jasna,« je začel prvi obveščevalec, se odkašljal in pogledal na list: »Iz operativnega poveljstva sporočajo, da že tri dni prihajajo v Metropolo večji kontingenti Rjavcev. Govori se o osupljivem številu ... mhm, v tisočih ... in ah, ja..., na letališče jih dovažajo iz laboratorijev Organizacije s posebnimi transportnimi letali, ki jih je v ta namen posodil NATO. Diverzije na letalih seveda niso možne, ker so varnostni ukrepi prehudi, napadi v mestu pa zaradi naše taktike in oborožitve niso izvedljivi. Hm ... kakšno težko sranje ... Čakali bomo torej na domačem terenu, vendar je jasno, da nas je premalo. Nekaj upanja na zmago bi vendarle bilo, v kolikor bi imeli eksploziv, saj bodo Rjavi zagotovo napadali v večjih in zgoščenih skupinah ... Itak! Prasci že poznajo našo taktiko ... Khm ... masovne napade na naše kampe, luknje in zaklonišča lahko po poročilu fantov iz logistike pričakujemo čez tri ali štiri mesece ... Naša naloga bo seveda braniti tole luknjo, lanserje podatkov in hkrati preprečiti Rjavim neposreden napad na naš kamp na Mrzlici! Če pade Lobnikarjev grič, ... to smo seveda mi, jebemti ... bo padel tudi kamp ... in potem, potem bo šlo hitro vse skupaj v kurac ... Tu in najbrž povsod po Deželi ... No, evo, to je to!«

Nekaj časa smo molče kadili.

»Lepo je slišati,« je rekel Miran, »da bi bilo nekaj upanja, če bi imeli eksploziv. Pa ga nimamo, pizda!«

»Daj no,« sem rekel, »v treh mesecih se lahko marsikaj spremeni! Morda bodo Hadžije iz Bosne ali pa IRA poslali ...«

»Ja, ja, kurac bodo poslali!« je vzrojil. »Tam jim gre po glavi samo njihova sveta vojna, vse drugo jim dol visi. To že vemo. IRA? Oni nas pa že dolgo sploh ne jebe...«

»Kaj pa, če bi usposobili kakšnih tisoč mladih s Pokljuke ali iz Roga?« je vprašal Jakob. »In bi punce morda tudi lahko ...«

»V treh mesecih? Ne ga no srat,« sem rekel. »Pa tudi če bi jih! Mi izurimo tisoč novih, oni pa bodo pripeljali tisoč Rjavih več! Igre brez meja. Seveda so vsakršne zaloge omejene – ampak naše bi se izčrpale mnogo hitreje od njihovih. Sranje, kakorkoli ga obrneš!«

»Torej smo brez raket, min ali vsaj ročnih bomb v težki pizdi!« je nadvse razumno ugotovil Jakob.

»Drži,« je rekel Miran. »Seveda bomo šli do konca, najbrž ni druge variante. Ampak ... hm, iti v bitko brez najmanjšega upanja na zmago ali vsaj na časten poraz, jebenti ... raztrgali nas bodo kot ovce ... pa vseeno, ali bomo? Zaradi ... zaradi nas samih, ha?«

»Ostri, še dobre tri mesece imamo,« sem rekel. »Kaj praviš, bi do takrat še malo živeli in predvsem delali vse tako kot je treba? Kar bo, pač bo, nič ne moremo! Karma pač.«

»Kaj pa je, pobi?« je vprašal stari Iljevec. »Kaj vas žre?«

»Nič, ate, nič!« je rekel Miran. »Ti kar lepo pij, mi bomo že nekako ...«

»Eksploziva nimamo!« je rekel Jakob.

»Ej, Luna,« sem se vmešal, »pa kaj to starega briga?! Naj vsaj pije v miru, jebenti!«

»Kakšnega eksploziva nimate?« je vprašal Iljevec.

Nekaj časa smo molčali.

»Eh ..., nič. Nič nimamo, Iljevec,« sem rekel, »saj veš, bomb, granat, raket, claymork in te robe ... Vse smo pokurili, da smo sesuli vojsko, za Rjave pa nam je zmanjkalo. Pa napadli bodo ... Jebiga, bo že.«

»Vi meni cigarete, jaz vam eksploziv!« je osupljivo trezno predlagal stari.

Planili smo v smeh.

»Ne nas jebat, ate!« je med smehom resno rekel Miran.

»Nič vas ne jebem,« je mirno rekel Iljevec. »Torej, kaj bo? Vi meni do smrti cigarete, jaz vam eksploziv. Kolikor ga hočete. Ja?«

»Okej, ate, okej!« je rekel Miran. »Za cigarete ni panike. Samo ... samo povej nam, odkod tebi eksploziv? In kakšen, no ...«

»Včasih sem ga delal,« je rekel Iljevec smrtno resno in za trenutek pomenljivo utihnil, »iz prašičjega dreka!«

Nismo vedeli ali nas zajebava, se mu meša ali pa morda celo govori resnico: gledali smo ga z začudenjem in nejevero, saj smo ga prvič slišali govoriti povsem stvarno in trezno.

»Glejte,« je mirno nadaljeval, »ko sem bil mlad, smo pobi po hribovskih vaseh radi pokali. No, kadar se je kdo ženil ali umrl, pa ob tistih cerkvenih praznikih in to ...; eh, pa napili smo se ga, kaj češ! Vidiš, pa ni bilo denarja pri hiši, še za kruh ne vedno, kaj šele za petarde ali karbid ...«

Ostale trojke in vsi štirje obveščevalci so se začeli z naraščajočim zanimanjem približevati mizi.

»Pa smo dali v plastične sode ali v pločevinaste kante prašičji drek,« je nadaljeval stari, »pa prašičjo in kravjo scalino tudi! Pa kakšno gnilo jajce ali mrtvo mačko zraven in malo šnopsa in kislega jabolčnika čez vse skupaj ... No ja, pa tudi poscali smo se not ... hehehe ... khm ... pa potem to premešali ...«

Postajalo nam je jasno, da nas ne zajebava. Obveščevalec je nalil v skodelice viski in ostanek Iljevčevega žganja.

»Potem pa smo sod zaprli in pustili, da se je notri nabral en takšen plin,« je rekel Iljevec. »Matr, je pokalo, pobi, hej ...«

Sproti se nam je svitalo.

»Čakaj malo!« je rekel Milan. »Hočeš reči, ate, da je tisti dre... no, ... plin močno pokal? Kako močno?«

»Hudo je počilo. Vedno!« je rekel stari. »Sod je vrglo enih deset, petnajst metrov v zrak, kadar ga nismo zakopali in zagotovo bi bili vsi čisto razčefukani in mrtvi, če bi stali tam okoli – sploh takrat, kadar smo dali med prašičji drek žeblje in drugo železje, pa potem še kamenje na sod ... Pa smo potegnili tisto zažgigal... no, tisto cinkžnuro enih sto metrov od soda, jo prižgali in ...«

»Uuu! Ti kurba!« je z zevajočimi usti bleknil Nora Luna.

Med nami je završalo in možje so se začeli glasno pomenkovati.

Obveščevalec se je prerinil do Mirana:

»Ti, Ostri, a boš morda ..., no, ... a bova?«

»Seveda! Z največjim veseljem.« je rekel Miran. »Jebemumater, kaj pravzaprav še čakamo?!«

Skupaj sta odšla k lanserju podatkov, vklopila link in se povezala z operativo in logistiko hkrati.

Slabih štirinajst dni je trajalo, da so prišla navodila. Bila so kratka in jasna. Odslej bomo morali drekastra trupla Rjavcev z lesenimi sanmi odvléci s terena in jih spravljati v posebne plastične cisterne, ki jih je naše operativno poveljstvo že dalo preko posrednikov in pod pretvezo izdelati nekemu

romunskemu zasebniku v Italiji. Cisterne bodo na voljo čez pet dni. Vsak vodja trojke bo moral nositi s sabo v akcijo vsaj dve vreči iz močnega polivinila, v kakršne so nekoč pakirali umetno gnojilo. Več tisoč teh vreč so našli v bivšem skladišču tovarne dušika. Ko bo Rjavec pribit, bo vodja trojke s pomočjo obeh tovarišev nastavil vrečo, da bo Rjavčeva drobovina spolzela vanjo. Vsaka taktična enota na terenu, sestavljena najmanj iz štirih trojk in obveščevalcev, bo prejela eno cisterno in zadostno količino vreč, ki jih bodo na teren s padali odvrгла naša jadralna letala. Cisterne bodo biotehniki namestili v bližino lukenj in večjih zaklonišč. Ko bodo cisterne polne, jih bodo helikopterji odpeljali v bivšo tovarno dušika, kjer bodo kadavre in drobovino po pospešenem postopku predelali v izredno učinkovit eksploziv. Bio-bombe z veliko rušilno močjo bodo nato dostavljene na teren vsaj deset dni pred ofenzivo Rjavih.

Tako bodo Rjavci na neki način in seveda z našo pomočjo ubijali sami sebe. Drek si in v drek se povrneš!

Naša administracija je staremu Iljevcu izdala odločbo o dosmrtni preskrbi s cigaretami, Ostri Volk je dobil v znak priznanja originalno katano, ki naj bi jo ameriški marinci pred davnimi časi zaplenili nekemu ujetemu japonskemu polkovniku, jaz pa sem se počutil kot nekakšen bog in skoraj začel verjeti v sodni dan ter v vstajenje mesa.

»V resničnosti prekrasnega
je smrt edini izvirni greh.«

Rok Plavčak: ***Rojen v smrti in mrtev v življenju***

Jakobovi zapiski

Utruženo jesensko sonce je posijalo skozi umazane in počene šipe v majhno bolniško sobo. Prvič po operaciji sem spal celo noč. Bolečine so skoraj ponehale in strelna rana se je lepo celila. Imel sem srečo, da je krogla majhnega kalibra z lahkoto prebila tanko vetrovko in kožo, komaj oplazila želodec, se izognila hrbtenici in šla zadaj na hrbtu lepo ven. Kakšnih hujših notranjih poškodb in krvavitev ni bilo, a je zadeva kljub temu pekla in bolela več kot tri tedne ...

Tistega jutra me je zbudilo mrmrajoče preklinjanje in negotovanje na sosednjem, do takrat praznem ležišču. Odprl sem oči in zagledal neobritega možaka srednjih let z obvezanimi dlanmi, ki si je zaman skušal prižgati cigareto. Iz svojega nahrbtnika ob postelji sem izvlekel zavojček cigaret in vžigalnik ter nama prižgal. Nekaj časa sva molče kadila.

»Kje te je pa zadelo?« je vprašal in pogledal proti obešalniku na steni, kjer je visela moja še vedno krvava vetrovka z ostrostralskimi našitki in z oznako Grofov Celjskih.

»V Levcu, ko smo gnali policijo z letališča,« sem odvrnil. »Pred slabimi štirimi tedni ... Pa tebe?«

Na njegovem črnem telovniku, ki ga je oblekel čez pižamo, sem poleg veteranske značke opazil dve prekrizani črni strelji na rdečem, belo obrobjenem ščitu. Posebne enote za ukrepanje v skrajnih razmerah, popolni norci, nekakšni sodobni kamikaze ...

»Eh, ni me zadelo,« je rekel, »opeklo me je. Eno staro babo sem izvelkel iz gorečega kombija. Na Mariborski. Ostale so zgoarele, jebiga.«

»Kaj pa je bilo?« sem vprašal.

Nekaj časa je bil tiho.

»Sranje,« je rekel in zavzdihnil. »Nabasale so na mino. Sredi ceste, ob bivši vojašnici ..., vojska jih je pustila kar tam. Prekleti taborniki hudičevi!«

In tako dalje do kosila ... Po injekciji morfija je za kako uro zadremal, nato pa sem izvedel, da mu je ime Jakob, da je bil med prvimi v legendarni enoti z Menine, in da je prej, ko je bil mlajši, precej hodil po svetu.

»Plezal sem,« je rekel, »pa sem nehal. Po petnajstih letih ...«

»Zakaj pa?« sem vprašal.

»Kaj pa vem,« je odvrnil, »najbrž sem preveč pil, pa pisati sem začel in to ...«

Pisati? Nekako ni deloval kot ne vem kako rahločutna, pišoča duša ...

»O čem si pa pisal?« sem ga vprašal.

»Še vedno pišem,« je rekel. »O fuku. To je še eno redkih neraziskanih področij, vse ostalo je že skoraj do podrobnosti opisano!«

Izkazalo se je, da je imel po svoje prav.

V naslednjih dneh sva se zblížala do tiste meje, ki je komaj še dopustna znotraj robate bojvniške možatosti: izmenoma sva kadila njegove in moje cigarete, si pripovedovala opolzke zgodbe iz časov pred spopadi, se prepirala glede uporabnosti in kvalitete posameznih vrst avtomatskih pušk, se obmetavala z blazinami in psokami, se skušala za šalo brcati v jajca ter se občasno napila žganja, ki ga je hranil v svojem nahrbtniku. Med enim takih

popivanj me je radovednost o njegovem pisanju prignala do te meje, da sem ga začel nagovarjati, naj mi pokaže, kaj pravzaprav piše.

»Ne seri, stari!« me je sprva zavrnil. »Nerodno mi je.«

»Daj no, Jakob,« sem moledoval naprej, »kaj ti bo nerodno! Tule poležavava kot dve upokojeni kurbi, polna sva tablet in šnopsa ... eh, bogve, če sva sploh še sposobna dati dol kaj sočnega ... Pa naj saj berem o tem, no! Bodi človek, jebemti, kaj veš ...«

»Eh, težiš kot kaka pička!« je rekel. »Glej, če mi odgovoriš na eno vprašanje, ti bom pa morda res dal prebrati kakšno svojo stvar ...«

»Hehehe, prav, pa naj bo,« sem se strinjal. »Vprašaj torej!«

»No, dobro,« je rekel. »Kaj je bilo prej: kura ali jajce?«

»Pa ne me jebat s takimi starimi štos!« sem vzrojil. »Karkoli bom rekel, ne bo prav ...«

»Ne, ne, ne! Odgovor je jasen in en sam!« me je dražil še naprej.

»Kurca en sam!« sem rekel. »Zajebati me hočeš, pizda! Pijan si kot krava, tisto tvoje pisanje pa je najbrž eno navadno sra...«

»Ej, drek ostrostrelski, boš odgovoril ali ne?« me je pozval.

»Jebi se, ti specialno govedo!« sem rekel in utihnil.

Nekaj časa sva molče pila iz njegove steklenice, potem pa je vstal, se odmajal k svojemu nahrbtniku, izvlekel iz njega šop listov in sedel na mojo posteljo. Od daleč sva zaslišala zamolkle odmeve detonacij. Zazrl se mi je v kalne, pijane oči.

»Najprej je bil petelin,« je prijazno rekel, »pa so mu odrezali jajca in dobili kuro in jajca, ti vol zarobljeni!«

Moral sem se zasmejati. Mimo okna je švignila zelena signalna raketa.

»Na, beri!« je rekel, mi vrgel en sam list papirja na glavo in odšel scat.

Z drobno in čitljivo, skoraj otroško pisavo je pisalo:

Mrzlica

Ti, ki običajno kikirikaš šele po zajtrku, si pozabila, da sem ti tistega jesenskega večera na Mrzlici v razmehčane možgane poleg turških nagejnov vsadil tudi vznemirljivo neizbežnost. Bila si tako polna hrepenenja, da si

pomaknila svoje oči nekam za ušesa, zaradi česar se ti je nos podaljšal vse tja do Maribora, kjer se je za nekaj dolgih in mučnih trenutkov nežno ovil okoli štrleče sablje generala Maistra, nato pa se je še pravočasno skrčil do te mere, da se je lahko čez noč ugnezdil v trupu moje drgetajoče kitare. Dovolila si mi, da sem ti na veke narisal zvezde in v trebuh zatlačil šop svojih nedokončanih pesmi, ki si jih nato do nerazpoznavnosti prepojila s svojimi vzdihli in ovlažila s slino, ki je tja pricurljala iz tvojih zasanjanih, vročekrvno razprtih ust, polnih drobnih in krvoločnih zajčjih zob.

Zaspala si z glavo v deževnih oblakih, ki so tik pred jutrom ovili sivolas vrh Mrzlice s svojim cunjastim in vsakdanjim tkivom, ter se kot nekakšna skorjasta otrplošt sprijeli s kožo na tvojem prezgodaj izživetem obrazu v groteskno in starikavo masko.

S precejšnjo mero previdnosti sem iz tvoje trebušne votline izvlekel še vedno trdega in utripajočega kurca, te pokrili s slovensko zastavo in si šel v kuhinjo pogret lipov čaj.

Ko si prišla k sebi, sem bil že spet orel in sem iznad smrek gledal dol skozi tvoje oči v zrcalo, ki si ga nastavila pod svojo veliko, marogasto in otrplo rit, iz katere si skušala s tresočimi in nespretnimi prsti izvleči scefran in bradavičast avstrijski kondom, ki je kljub vsemu še vedno dišal po vaniliji.

»Bi še bral?« me je vprašal, ko se je vrnil iz stranišča in si z obvezanimi rokami s težavo spravljaj v red tiča in poscano pižamo.

»Seveda!« sem rekel. Njegovo pisanje me je osupnilo in zamislilo, na čuden način pa tudi zabavalo in celo vzburljalo.

Prikrat sem bral nekaj tako ... hm ... drugačnega.

Kaj lahko človeka prisili v pisanje takšnih stvari?

»Boš zdaj odgovoril na naslednje vprašanje?« me je vprašal.

»Daj, Jakob, ne me ... eh, dobro pišeš, ni kaj, samo ne me zdaj ...,« sem se začel izmotavati.

Postajal je nepotrpežljiv:

»Čuj, pizda, boš odgovoril ali ne?«

»Pa vprašaj, jebemti!« sem se vdal v usodo.

»Hehehe, dobro,« se je muzal. »Povej mi torej, kaj je bilo najprej!«

»Kaj? Kje najprej, matr ...?« sem zahteval dodatno pojasnilo. »Je to spet takšna bedna fora, kot prej tista s kuro?«

»Ne, ni!« mi je zatrdil. »Povej mi, kaj je bilo najprej na svetu, v veselju in sploh ... Če seveda veš, hrošč neumni!«

»Eh, najprej je bila najbrž beseda,« sem rekel, »in beseda je bila pri bogu. No, tako vsaj pravijo v tistih ... tistih ...«

»Kurca ti veš!« je rekel. »Najprej ni bilo nič. Nič! In potem je bog rekel, naj bo svetloba. Pa še kar ni bilo nič, ampak vsi so lahko to videli!«

Nekaj časa je trajalo, da sem dojel. Začel sem se režati.

Vrgel mi je naslednji list papirja in se zazrl skozi okno v sivo in dolgočasno jesensko nebo. Mimo okna so utrujeno letali mršavi golobi in nekje daleč je v kratkih rafalih lajalo lahko pehotno orožje.

»Navadno tele si!« je prijazno rekel in krepko potegnil iz že skoraj prazne steklenice.

Bral sem:

Kathmandu

V monsunsko vlažnem zraku je zadišala polna luna, ko sva razprostrla senci najinih mišičastih teles po terasi nekega kathmandujskega hotela. V drobovju ti je še kar tlel tisti strah, ki se je kot dolg, preluknjan in zmečkan zemljevid vsaki dve leti povlekel z Golanske planote ali s Sinaja, z beirutskih ulic in iz vojaške bolnišnice v Jeruzalemu naravnost v Langtang ali v Pokharo, da bi se tam običajno strdil v majhne drekaste koščke bengalskega hašiša, ki si ga nato skozi svoja izsušena vojaška pljuča vsesala naravnost v svoje nabrekle sluznice med dotike in izmike, med poljube in obljube: v brbotajočo, rdečo zmes strasti, neučakanosti in radoživega umiranja.

Smrdela si kot premočena pižmovka in tvoje mednožje je imelo slan in krvav okus po mrtvih Palestincih. Ko sem ti jo lizal, si pognala svoje spomine skozi mojo napeto hrbtenjačo kot rafal skozi cev svoje avtomatske puške. Kazalec tvoje desnice, trd od večletnega pritiskanja na sprožilec, je spolzel v moje debelo črevo z isto čudovito naglico, kot drsne bajonet skozi hropeče grlo na tleh ležčega ranjenca.

Ko sem te potem nabil od zadaj, si mi med stokanjem pripovedovala o mrtvih dečkih, ki si jih nekega vročega popoldneva nehote postrelila med boji v porušenem beirutskem predmestju. Takrat si bila prvič ranjena v srce, ki ti je po tistem še večkrat zbežalo iz prsi nazaj med bela in varna ostenja domačega kibuca, med datljeve palme in v žuborečo tišino zvezdnatih izraelskih noči.

Najbrž si zato najraje fukala na terasah visoko pod brezbržižnim nočnim nebom med subtropskim ali tropskim zelenjem in ob umirjajočih zvokih enolične pesmi škržatov ali drugih ustreznih žuželk. Vsakokratnega žrebca si preudarno izbrala izmed tistih, ki smo znali prizanesljivo prisluhniti toploti tvojih ognjenih ran in sluzastemu šepetu majhne in nagajive smrti v tvojem pohotnem naročju.

Ko sem izbrizgal vroče in gosto seme po tvojih čvrstih bedrih, sem v vsaki kapljici, ki se je kot drobcen biser zalesketala na tvoji židovski koži, videl

začudene obraze palestinskih dečkov, ki ne bodo nikoli izvedeli, kako opojno lahko diši sol njihovih gladkih, umirajočih teles.

»Ti si nor!« sem rekel. Odkod ti takšne bolne ideje?«

»Iz izkušenj,« je odgovoril. »Vse to sem res doživel. Takrat sem ...«

»Jebemti, fukal si Židinj in razmišljal o mrtvih palestinskih dečkih?« Si peder ali kaj?« sem postajal glasen.

Moja pijanost je med branjem nekam izpuhtela.

»Stari,« je rekel, »pojma nimaš, kaj vse roji človeku takrat po glavi. Pravzaprav kadarkoli, če o fuku razmišlja globlje, ne kar tako, na prvo žogo ... Ti pa najbrž natepavaš tja v tri dni, kot nekakšen kozel, se mi zdi. Bodi bolj fin in se poskušaj vsaj malo poglobiti v tisto, kar se v resnici dogaja! In zakaj pravzaprav ...«

»Fuk je vedno bil in vedno bo samo fuk,« sem ga prekinil, »ne pa nekakšna zapletena in premisleka vredna vojaška operacija ... Pa menda ne misliš, da psi, opice ali žabe ...«

»Si ti žaba?« me je vljudno pobaral. »Ali pa morda pes? No, bučo imaš morda res bolj pasjo, ampak not so najbrž tudi ...«

»Čuj,« sem rekel, »zame je seks preprosto užitek! Ali pa, če si zaljubljen, del tega ... hm ... čustva, odnosa, no ...«

»Ja, ja, itak!« je vzrojil. »Pa si kdaj razmišljal, kaj v bistvu povzroča ta ... ta užitek, to nepopisno naslado? Kje je meja tega užitka, porkamadona? Skrajni domet! Kje je, ha? Ostrostrelec si, jebemti, nekako bi že moral razmišljati o vsem tem! Kaj je ljubezen glede na fuk in obratno? Kura in jajce, svetloba ..., pička ti materina! A res misliš, da sem s tistimi vprašanji bril norca iz tebe? Si morda samo krajšal čas ali kaj?!? Res si težka budala!«

Bil sem tiho.

Takšnega še nisem poznal. Imel sem ga za pogumnega, no, morda tudi rahlo nerazgledanega in robatega človeka, predvsem pa učinkovitega in pogumnega borca...

Zdaj pa vse tole: meje užitka, kondom v riti, blodnje o mrtvih palestinskih dečkih ..., preveč zame!

Stokrat preveč.

»Zaneslo me je malo,« je rekel čez nekaj časa tiho in z nenavadno nežnostjo v glasu. »Brez zamere, stari.«

Boljšal sem v strop. Nisem mu zameril, ni me razjezil, ni me prizadel ...

Le ... le razumel nisem skoraj ničesar in to sem mu tudi priznal.

»Če si za to,« je rekel in spravlljivo vrgel na mojo posteljo še en popisan list, »bi me res veselilo ..., če bi enkrat v teh dneh, preden greva vsak v svojo enoto, prebral še vsaj eno mojo ... no, zgodbo. Nič te ne bom več spraševal ... okej? Ej ..., mislim, potem bova morda o tem še kakšno rekla, ha? Če boš za to, mislim, čisto neobvezno ... A velja?«

Pokimal sem.

Pokadil je še eno ali dve cigareti, se obrnil na bok in skušal zaspati. Dolgo se je premetaval, vzdihoval in nekaj mrmral, nato pa mi je njegovo mirno in enakomerno dihanje dalo jasno na znanje, da je vendarle trdno zaspal.

Odšel sem brat na stranišče, da ga ne bi motil, in med branjem njegove zadnje in najbolj nore zgodbe sem pozabil, da sedim na straniščni školjki, da sem poscal njen leseni pokrov in spodnji del svoje pižame ..., iz priprtih ust pa mi je ohlapno bingljala slinasta, nepokajena cigareta ... Njegovo pisanje je v mojih možganih postajalo vendarle nekako ... hm, logično, čeprav nisem razumel, kaj pravzaprav tiči za vsemi temi fukaškimi prigodami ...

Če sploh kaj!

Nekako pa sem vendarle čutil, da ne gre le za prazno besedičenje, da je v vsem tem gotovo tudi kaj resničnega, predvsem pa srhljivega. Nekaj, kar je morda že ves čas prisotno v vseh nas, pa vendar o tem ne razmišljamo – vsaj ne na tak način. Nekaj vročega, temnega in svinčeno težkega. Nekaj ..., nekaj, kar smo v bistvu, v celoti morda celo mi sami?

Grozljiva misel.

Ponoči pa se mi je sanjalo, da je konec spopadov, da sva z Jakobom sosedu, da je nedelja, in da na njegovem vrtu skupaj z najinima ženama in s kupom razigranih otrok pečeva kotlete in pijevo hladno pivo. Da nas veže medsebojno spoštovanje, in da se imamo radi. Da ni med in pred nami ničesar, česar bi nas moralo biti strah, da ni negotovosti, pa tudi prihodnosti ne! Da je vse zgolj in samo tako, kot pač mora biti. Lahkotna igra, ki se ji reče življenje.

Ko sem se zbudil, sem mu povedal, da sem ponoči prebral njegovo zgodbo. Zmignil je z rameni.

»Jakob,« sem rekel, »povej mi nekaj: si bil ti v vse te punce, o katerih pišeš, no ... zaljubljen? Si ... si jih imel vsaj malo rad?«

»Po svoje,« je odvrnil, »po svoje sem imel vsako rad ... Vsako na drugačen način. Nekaj pa so vendarle imele skupnega ...«

»Kaj pa?« sem vprašal.

»Vse tri sem lahko dobro pofukal samo v rit,« je mirno odvrnil.

Prešnilo me je, da morda ravno tam trenutno tiči tudi moje dokončno razumevanje njegovih čudaških zapiskov in najbrž tudi življenja v celoti.

»V Egiptu poznajo črva, ki se naseli v ledvicah
in zraste do presenetljive velikosti.
Nazadnje je ledvica le še tanka opna okoli črva.
Neustrašni gurmani nadvse cenijo meso tega črva,
ki slovi po neizrekljivi slastnosti ...«

William Burroughs: *Goli obed*

Sveti Ivan

Z Miranom sva kot dva izčrpana, ostarela in starodavna egipčanska sužnja vlačila navkreber proti luknji tri smrekove plohe, na katerih je drgetalo trdno privezано, umirajoče Rjavčevo telo; za nama pa je Nora Luna tovoril grozljivo težko plastično vrečo z drobovino in z neznosno smrdljivim drekom ...

Z drekom, jebemti!

Primerjava s kakšnimi vitezi ali celo s samuraji se mi je zadelo skrajno absurdna: v davnih srednjeveških časih si nasprotnika pač galantno premagal, si vzel za trofejo njegov meč in ščit, kurca ali glavo, mu mimogrede posilil še ljubico ali morda ženo, poklal otroke ter mu zaplenil premoženje, če ga je imel kaj ... Čista radost, zmaga v vsem svojem opoju in sijaju!

Za truplo pa so najbrž poskrbeli njegovi svojci, tovariši ..., ali pa ujede in zveri.

Mi pa umirajoče telo na deske, njegova čreva v vrečo, pa z vsem tem drekom navzgor ali navzdol, kilometer, dva, tri .... Ponoči, skozi goščavje, ob vsakem vremenu in ne glede na izčrpanost od boja, ne glede na rane in lakoto ...! Eno samo neskončno in do konca zajebano garanje, boj na življenje in smrt, težaško gladiatorstvo brez gledalcev, ovacij ali zmagoslavja in seveda brez cesarja, ki bi palec obrnil navzdol ali morda celo navzgor ... A mrtvega gladiatorja so iz arene praviloma odvlekli konji ali sužnji, zagotovo pa ne bojevniki, ostali gladiatorji ali morda celo kak rimski senator ...

Kaj smo potemtakem mi?

Trupla se nato počasi razkrajajo v eksplozivni plin, mi pa se zadevamo, pijemo, čistimo svoje že zdavnaj odslužene avtomatske puške, diverzantske nože in sekire, si previjamo rane ter srčno upamo, da bo tega sranja nekoč konec. Kaže, da ni zgodovina človeštva pravzaprav nič drugega kot eno samo hlepenje po uživaškem brezdelju. Bolj kot si pomemben in več kot imaš pod palcem – nedvomno pa je drugo pogoj prvemu – več lagodnega brezdelja si lahko privoščiš. Ali bolje: skoraj v celoti se lahko posvečaš samo tistim stvarim, ki ti nudijo zadovoljivo mero tebi lastnega užitka.

Za to gre!

Garajo pa nepomembni siromaki in pa seveda vsi tisti, ki nam res ni vseeno, kam in komu v prid se vrti kolo zgodovine.

Čeprav so od mojega prvega koncerta v Italiji minila že dolga leta, se še čisto jasno spominjam, da je moral Frančkov ojačevalec takrat po moji ne ravno pretirani oceni tehtati vsaj dobrih petdeset kilogramov. Vožnja iz Žalca do Trsta v polnem kombiju po prvomajsko natlačeni avtocesti je v navezi z litrom cenenega in čezmerno žveplanega vina seveda storila svoje ... Bil sem ves sfukan in ohlapen kot utopljenčev kurac in takšen sem vlačil ojačevalec po čudovitem parku bivše tržaške norišnice San Giovanni iz vozila na precej visok oder kot otrplo in zmuzljivo truplo mrtvega kita iz morja na barko; Franček pa je medtem na smrt pijan mirno spal kar na travi zadaj za odrom.

Naj mu bo, sem si rekel. Tokrat.

Med vsem tistim nič kaj umetniškim garanjem pa me je prešinilo, da mineva točno deset let, odkar je v ljubljanskem kliničnem centru umiral tovariš Tito, ki je bil med drugim tudi maršal. Isti naziv, napisan v angleščini – torej Marshall – pa je krasil tudi sprednjo stran Frančkove ogromne naprave ... Pravzaprav ne vem zakaj mi je ravno ta idiotska reminiscenca vlila toliko moči, da mi je vendarle uspelo ojačevalec po ozki aluminijasti lestvi nekako zvelči na oder ...

Franček se je počasi streznil in priključil svojo bas kitaro, Primož je poznavalsko obliznil ustnik svojega saksofona, jaz pa sem pogнал v tek svojo elektronski glasbeni arzenal, položil prste na stikala in klaviature in koncert se je začel.

In to kakšen!

Naše občinstvo so bili namreč pedri in klošarji, bivši socialni delavci in nekdanji džankiji, domnevno ozdravljeni alkoholiki ter baje bivši norci vseh vrst in oblik norosti ...

Bivši? Nekdanji? Ozdravljeni?

Džanki se seveda lahko preneha zadevati, socialni delavec lahko postane morda kulturni animator ali pa bolničar, alkoholik lahko preneha piti – pa vendar vsi ves preostanek življenja nekako ohranijo svoje osnovne identitete: prvemu bo do smrti vladala droga, pa če jo bo jemal ali ne, drugi je diplomiral iz socialnega dela, njegova diploma pa tudi velja do smrti, razen morda v primeru, če ušpiči kakšno težko pizdarijo in mu prepovedo opravljati poklic; pijanec pa se baje itak dokončno spreobrne šele takrat, ko se vrne v grob. Bil sem pa v hudi dilemi glede norcev: poznal sem takšne, ki so bili ob našem prvem srečanju zmešani kot kurje riti, kdaj kasneje pa sem jih srečaval kot nadvse urejene in razumne ljudi – in seveda tudi obratno! Poznal pa sem tudi takšne, ki jih je enakomerno medlo ves čas, hkrati pa so bili prepričani, da je z njimi pravzaprav vse v najlepšem redu, in da smo rahlo čez les pravzaprav mi ostali.

Slednje bi lahko bilo morda celo res.

Glede pedrov pa po moje ni nikakršnih dilem: ne poznam namreč nobenega »bivšega« ali »ozdravljenega« pedra! Imel sem čast in priložnost spoznati samo pedre: tiste, ki radi fukajo in tiste, ki so raje pofukani. V rit seveda, kam pa drugam! Njihova stvar.

Kakorkoli že, koncert kot takšen je bil res dober: ritem mašina je sekala, sintisajzerji so cvillili po moje in po svoje, Frančkov bas je ojačevalcu primerno

rohnel in butal, Primož pa je iz svojega starega saksa izvabljal takšne, da so norci preplašeno gledali v nebo, na oder ali pa v tisto, kar so pač videli v svojih psihotičnih možganih... Klošarji so uspešno in bogve zakaj blefirali, da jim je glasba všeč, socialci so poznavalsko kimali, pijanci pa niso – kot običajno – ničesar razumeli ali dojeli.

Med koncertom se je številnim pedrom, ki so poplesavali čisto blizu odra, v anusih najbrž v obilju nabirala njihova predfukaška sluz, v kolikor so vsaj po tem podobni oboževalkam nasprotnega spola. Nič čudnega! Oba s Frančkom sva bila namreč oblečena v tesne črne hlače, v oprijete mrežaste majice in našminkana kot dve sočni in na vse pripravljeni pristaniški kurbi. Med igranjem sva si opolzko kazala jezik, občasno sva staknila riti, ali pa drug drugega navidez slastno in strastno božala po jajcih – kadar nama je seveda igranje to dopuščalo. Pedrovstvo je takrat postajalo trend, moda, kultura ... in to dejstvo sva – vsemu svojemu navdušenju nad pičkami vseh ras in veroizpovedi navkljub! – uporabila kot nekakšno provokativno umetniško držo. Uspelo nama je v celoti: pedri so mežikali in se slinili ter nama na oder metali rože s koreninicami vred, ki so jih v silnem navdušenju in v velikih šopih pulili iz bližnjih gredic; trije ali štirje pa so nama tik pred odrom kazali celo v zrak štrleče ali pa navzdol viseče luleke ter svoje bele, čezmerno zgonjene riti ... Za posrat! Od navdušenja so seveda tudi cvillili, vreščali ... in v neizrekljivi želji stegovali roke in ročice proti odru ter si trgali oblačila s teles!

Prava zmeda pa se je pravzaprav začela, ko smo odšli z odra: pedri različnih dimenzij, starosti in stopenj nadležnosti so naju obkrožili kot živa stena gobezdajočih, slinastih in zevajočih ritnih lukenj. Za Primoža, ki je bil v čisto navadnih kavbojkah in v prevelikem suknjiču, pa hkrati še grd kot Hitlerjeva posmrtna maska, se seveda niso niti zmenili. Skušali so naju otipavati in objemati, vabili so naju bogve kam in najbolj »možati« med njimi so postajali že skoraj nasilni, dokler ni Franček najbližjega med najbolj tečnimi rahlo počil s pestjo po gobcu. Izboril nama je ravno toliko prostora, da sva lahko spizdila skozi park in navzdol po hribu v najbližjo oštarijo. Vsa zasopla sva skoraj podrla šank, si naročila dve steklenici piva in si prižgala cigareti. Vidno nama je odleglo.

»Prekleti buziji zafukani. Mater jim jebem!« je rekel Franček.

»To niso nikakršni buziji, stari,« sem rekel, »to so po novem geji!«

»Zaradi mene so lahko karkoli, samo mir naj mi dajo!« je rekel nejevoljno.

»Čuj, a se ti ne zdi, da sva jih pravzaprav midva izzivala?« sem ga vprašal.

»Očitno sva bila prepričljiva do te mere, da so mislili, da sva tudi midva njihova.«

»Vse tako kaže,« je rekel zamišljeno in bil nekaj časa tiho.

Z užitkom sva srkala vsak svoje pivo.

»Stari, pa kaj je pravzaprav zdaj to s pedri?« je vprašal. »Mislim ..., zdaj so geji, rola se nekakšna pederaška kultura ..., kot da je fukanje tipa v rit nekaj umetniškega in ... eh ... nekaj čisto naravnega? Za kaj pravzaprav gre? Glej, ti si rekel, da se bova oblekla in obnašala kot pedra, kaj kurca torej ...«

»Hm, po vsej verjetnosti gre v osnovi za to, da so pedri dejansko nekako ogroženi ali pa se tako počutijo in ponekod je to celo kaznivo; večina ljudi njihovo početje obsoja, gledajo jih z gnusom in prezirom ...,« sem rekel. »Začeli so se pač združevati tudi na kulturnem in ... hm ... na umetniškem področju: pišejo članke o ljubezni med istim spolom, filozofske razprave o buzerantstvu ... Jebiga, svoj prostor v družbi hočejo, kot vsi normalni ljudje pač.«

»Ej, pa ne mi zdaj še ti srat, da so buziji nekaj normalnega?!« je vzrojil. »A ni fuk zato, da nastane novo bitje? A ni vse to sranje okoli zaljubljenosti in ljubezni med spoloma v bistvu bolj nekakšna uvertura v fuk in razplod, torej v ohranitev vrste, človeštva? Pizda, ne me zdaj ...«

»Čuj,« sem rekel, »najbrž gre bolj za pravico do užitka, no ..., do drugačne vrste užitka, jebiga! Pravica do zasebnosti, do drugačnosti ..., četudi je slednja za mnoge sporna, mora biti zajamčena vsem. Torej tudi pedrom, a ne? Ti, Franček, nekako obsojaš drugačnost, oziroma v tem primeru pedre, torej te daje huda homofobija.«

»Kaj me daje?« je vprašal ves začuden in vidno ogorčen. »Kakšna fobija? Mene?«

»Homofobija!« sem rekel. »Fobije so nekakšen nerazumljiv strah brez neke realne osnove; pravzaprav bolezen, ki ...«

»Madona, a bi ti rad kakšno na gobec?« se je ves nasršil. »Jaz naj bi bil torej bolan, ker mi gredo pedri na kurac in ker je fukanje v rit nekaj totalno nenaravnega in izprijenega – oni so pa nekakšna kultura, nekaj čisto sprejemljivega? Pa ne me jebati! Ej, stari, pa tebi se je čisto sfukalo ...«

»Pa saj jih nič ne zagovarjam,« sem rekel, »trdim le, da imajo pravico ...«
»Nobene pravice nimajo!« je pizdil dalje. »Nobene pravce, razumeš! Pizda, ej, a nastane iz sperme nov človek, novo bitje, ki misli, čuti in živi? A nastane?«
»Itak,« sem rekel, »ampak to nima veze ...«

»S čim to nima veze?« je bolščal vame. » To ima vezo z vsem, jebemti! Sperma je nosilka življenja, štekaš? Nekakšen Sveti Gral! Božanska, živa tekočina, ki pa jo oni prasci mešajo z drekom! Z drekom, s smrdljivimi iztrebki, pička jim materina! In to je kultura? To je nekakšna umetnost ali kaj?«

»Ej, Franček, na tak način ne bova nič dorekla,« sem ga skušal miriti. »Midva sva glasbenika in mogoče tudi pesnika in želiva ljudem pač ...«

»Kaj želiva? Kdo kaj želi? Govori o sebi!« je spet povzdignil glas. »Jaz nič ne želim, še najmanj pa to, da bi zagovarjal drekokobrce in toplovodarje! S tabo delam zato, ker obvladaš, kar pač delaš in ...«

Malo se je umiril.

»In ... in, ker sva prijatelja,« je rekel tiho.

Zamišljeno sva srkala sva vsak svoje pivo in si prižgala novi cigareti.

»Glej,« je nadaljeval, »piševa dobre tekste in delava odbito muziko, s Primožem igramo skupaj že tri leta ... Zame je to življenje, v tem se najdem. Pa veš zakaj? Ker sem globoko prepričan v tisto, o čemer pojemo! Ker sem iskren do drugih in do sebe. In ker smatram, da je moja sveta dolžnost pisati in prepevati o resnici, kot jo dojemam in mogoče kdaj tudi dojamem – ne le površno zabavati ljudi! Zato sem pristal, da gremo igrat pijancem in norcem v bivšo norišnico ..., zato sem se tudi našemil v pedra, jebemti ..., da bi tem ... tem ljudem približal resnico, da bi odstranil ovire med tistim, kar so in med tistim, kar bi morda lahko bili ... Pizda, ne bom pa zagovarjal nekaj, kar je zame v temeljih zajebano, nenaravno in zgrešeno, a razumeš?«

»Seveda te razumem,« sem rekel, »in tvoje mnenje tudi cenim, čeprav sam razmišljam najbrž ... khm ... bolj strpno. Mislim, da lahko ti poveš svoje mnenje jasno in glasno kjerkoli in komurkoli, pedri pa tudi! Na miren način seveda! Pa saj sploh ni treba, da se strinjate, ni pa tudi treba, da se zaradi tega sovražite ali preteplate ... No, tu nekje je meja, se mi zdi.«

»Ej, ti si po srcu dober, ... mogoče bolj kot jaz, zato te imam tudi rad,« je rekel in se nasmehnil. »Ampak povem ti pa, da nas ne čaka čisto nič dobrega. Tole s pedri ... ej, med njimi so tudi duhovniki, arestanti, morilci, politiki in celo znanstveniki. Moje vizije so absolutno grozljive! A bi vsak še eno pivo?«

Naročila sva še dve steklenici piva.

»Kakšne vizije?« sem vprašal. »Kaj se ti mota po nori glavi?«

»Stari, predstavljaš si,« je rekel in se sproščeno naslonil na šank, »da pride do nekakšnih hotenih genskih ali evolucijskih ali umetnih ... ali, jebiga, do kakršnih koli mutacij pač; morda celo do ...hm ... nekakšnega načrtnega kloniranja? Mešanje človeške sperme in dreka ... Si predstavljaš? Drek, ki živi in misli! Bitja z drekastimi telesi in s psihopatsko zavestjo; nora in smrdljiva bitja, ki se zavedajo, da so navaden drek in zaradi tega sovražijo in iztrebljajo običajne, zdrave ljudi ... Za popizdit! In kako bi se človek sploh lahko branil pred njimi? Kako bi jih ubijal, če pa so že itak drek in drek je vsekakor že mrtvo, prebavljeno tkivo nekoč živih organizmov ...«

»Kurba, Franček, tebi seka še bolj ...,« sem poskusil komentirati kar sem slišal, pa mi ni pustil do besede.

Čisto ga je prevzelo.

»In, pazi ti to,« je nadaljeval z nenavadno gorečnostjo in za hip se mi je zadelo kot ... kot da vidi v prihodnost, »takšni smrdljivi in okrutni drekasti zombiji bi lahko bili v službi kakšne ideologije ali celo religije! Kot nekakšne zaščitne enote ali verska policija ... Državniki so lahko pedri, med duhovniki so seveda tudi pedri ... Kakšna skrivna organizacija ali loža bi morda sprva dopuščala vso svobodo in demokracijo, se celo borila zanjo, da bi se ... pod pretvezo strpnosti ali liberalizma in, kot si rekel, pravice do drugačne vrste užitka, ... da bi se riti navadile kurcev in drek sperme! Kot nekakšno pripravljanje terena, kot nekakšen test ... A razumeš? In nato ... nato bi znanstveniki na ukaz kakšne vladajoče politične stranke ali morda klera ali celo obeh ... začeli klonirati drekasta bitja ali pa ... ali pa bi začeli brezštevlni in ustrezno cepljeni, plačani in pripravljeni pedri kar srati oziroma ... uh ... rojevati misleči drek, čuteče fekalije, pravzaprav nekakšne drekaste zarodke ali bube, ki bi se nato v tehnološko sofisticiranih greznicah, morda celo v živih inkubatorjih ...«

Kar se mene tiče, je šel malo predaleč ... Le kakšne filme je gledal, da mu takole seka?

Od preglasnega koncerta, pedrov in od vsega slišane me je začela rahlo boleti glava in to sem mu tudi povedal.

Spila sva pivo in odšla nazaj skozi park gor k Svetemu Ivanu; med hojo pa sem razmišljal, kako bi od države ali klera plačano fukanje v rit najbrž nadvse dobro delo tudi džankijem in klošarjem ... Pa najbrž še komu. Kolikšne so torej možnosti, da se Frančkova vizija nekoč celo uresniči?

Kakšna nora misel!

Ko sva prispela, je Primož v bivši kapeli kadil svoj džoint in bolščal v kip svetnika, po katerem je dobila norišnica ime. V prostoru je dišalo po travi, dreku in neizmerni norosti. Kar naenkrat sem začutil, da sem svinjsko utrujen.

»Franček, prosim spravi maršala v kombi!« sem rekel.

»Zgodovina poteka drugače,
kot si lahko predstavljamo:
vrti se v sunkih in nasprotnih sunkih,
z vmesnimi premori, počasi in vztrajno
kakor božji mlini blagega spomina«.

Rudolf Augstein: *Leto dni po Jom Kipurju*

Svinjski sejem

»Sta Jo počila?« je brezbrizno vprašal Drago, ko sva s Frančkom prisopihala v klet bivšega poštnega skladišča pri Svinjskem sejmu in najprej planila po pločevinkah mrzlega piva.

Pa je itak vedel odgovor. S Frančkom sva vedno opravila svoje delo. Ali pa bi bila mrtva.

Po prvih požirkih nama je Drago ponudil cigarete in nekaj časa smo vsi trije molče kadili, nato pa sem počasi in preudarno začel čistiti cev in zaklep svoje M82. Napetost je popuščala: Franček je tiho zrl predse, Drago pa si je dal opraviti s starimi in ponošenimi oblačili, ki naj bi si jih nadeli za umik v enoto. Vedeli smo, da po ulicah mrgoli škifov, vojakov in vladnih agentov v civilu, nad nami pa smo občasno zaslišali celo ropotanje enega ali dveh helikopterjev ... Vračanje s terena torej spet ne bo šala. V akciji smo vedno delovali kot dobro uigrana ekipa, vrnitev v enoto pa je potekala praviloma ločeno, bila je stvar vsakega posameznika – vsak se je moral znajti, kakor je vedel in znal.

Običajno sem puško razstavil, njene dele zataknil za podlogo razcapanega suknjiča ali plašča, se polil z vinom in uspešno odigral vlogo pijanega klošarja. Desno roko sem vtaknil v hlačni žep, kjer je za vsak slučaj počivala nabita beretta. Pa mi je nikoli ni bilo treba uporabiti, niti si tega nisem želel, kajti zadnji od dvanajstih nabojev v ročaju orožja je bil zame.

Nihče od nas ni smel pasti živ v roke policiji ali vojski.

Čakali smo, da se stemni in čas je mineval po polžje.

»A vidva sploh vesta, kako sta prišla do svoje ljubljene in zanesljive puške, daljnogleda in ostale opreme?« naju je vprašal Drago med pitjem tretje pločevinke piva ... »Mislim, se vama sploh od daleč sanja, koliko stane takšno vrhunsko snajpersko sranje? In odkod našim denar za to?«

»Kaj me briga,« je naveličano bleknil Franček, »glavno je, da poka.«

»Eh,« sem rekel, »folk je zbiral denar, nekaj opreme smo zaplenili škifom in vojski in to ..., nekaj pa so jo poslali naši sim...«

»Ja, ja, itak!« me je prekinil Drago. »Zanima me, če morda vesta, odkod denar za nakup točno te vajine puške. Tu smo blizu Svinjskega sejma in jaz sem se spomnil ...«

»Kaj pa ima Svinjski sejem opraviti z mojo M82?!?« sem rahlo povzdignil glas. »Jebemti, Drago, pa ja ne boš trdil, da jo je naša enota kar tako kupila na sejmu? Si nor ali kaj?«

»Hehehe, nič manj in nič bolj nisem nor od vaju dveh!« je rekel in si zvil džoint. »Sicer ne bi tule tičali skupaj in se radostili, da smo danes z združenimi močmi strokovno odpihnili še eno pofukano izkoriščevalsko glavo. Hočem reči, da je nakup te puške vendarle nekako povezan z Njo – naj počiva v miru, prasica! – in pa s tole lokacijo, oziroma s tistim, kar je nekoč stalo tule v bližini ...«

Stvar naju je začela zanimati, Drago pa je pomenljivo molčal.

»Čuj, te moram morda prositi za nadaljevanje?« je nestrpnost vprašal Franček. »Na kak način je torej nakup te puške povezan z Njo in Svinjskim sejmom – če si seveda vsega skupaj sproti ne izmišljuješ, pizda!?! Vsi že dolgo vemo, kakšen vol si, da ti začne po treh ali štirih pirih in travi sekati, ampak ...«

»Nič si ne izmišljujem – no, vsaj tokrat ne,« je mirno odvrnil Drago. »Zadeva je namreč tako nora, da presega celo mojo in vajino domišljijo. Kaj takega si sploh ni mogoče izmisliti!«

Gledala sva ga kot eksotično tropsko ptico.

»Glejta,« je nadaljeval, »pred nekaj leti je stala tule v bližini javna kuhinja z jedilnico, bifejem, s tuši in s televizijo ... Ena taka ustanova za najbolj revne, ki so lahko zastoj dobili topel obrok, ga v miru pojedli in si v bifeju za drobiž kdaj pa kdaj privoščili tudi kozarček ali dva domačega vina. Marsikdo pa je poleti tudi prespal tule za Voglajno, ali pa v kakšni zapuščeni bajti. Vse je bilo lepo in prav, dokler se niso mestni veljaki odločili, da kaže zadevo vendarle nekako bolj organizirati, oziroma tudi iz revežev iztisliti nekaj cvenka v občinsko blagajno in posledično seveda v svoje žepe. Do takrat so v kuhinji,

jedilnici in v bifeju delali prostovoljci, ki so tam običajno tudi spali in se prehranjevali ... Kot nekakšna velika družina, ena taka prijetna skupnost ljudi, ki so bili v glavnem v redu in dobre volje ... Izgubili so že itak skoraj vse in se jim ni bilo treba ničesar več bati. Kakorkoli že, občinarji so nato tam redno zaposlili enega tipa, ki naj bi skrbel za vse skupaj – predvsem pa za pobiranje denarja, kajti hrana naj ne bi bila več povsem zastoj, šlo pa bi naj sicer le za simbolične prispevke ... Iz vrst bivših prostovoljcev so mu dodelili tudi dva uradna pomočnika. Na veliko se je začelo blebetati o strokovnosti in profesionalizaciji in podobnih nesmislih in tisto prisrčno, nadvse človeško in veseljaško vzdušje je šlo nepreklicno v kurac. Tipu je bilo ime Srečak ali Srečko ali nekaj podobnega in je bil čisto v redu možakar – dobrohoten, pogumen in poln zdravega ljudskega humorja ... Večina mu je pravila kar »šef«: bil je namreč tudi poštenjak in dobričina, marsikomu je posodil za cigarete ali pijačo in vedno so mu dolgove tudi vračali ...

Potem pa se je začelo resnejše sranje – kot seveda tudi povsod drugod: nekdo od pristojnih voluharjev je v želji po dodatnem denarju ugotovil, da je streha jedilnice dotrajana in jo bo treba obnoviti ... Denar za streho naj bi dala država, predračun pa je bil tako visok, da bi zlahka prekrili vsaj še tri podobne objekte ... in je romal seveda v žepo občinskih uradnikov; hkrati pa jim je prišlo tudi na misel, da naj bi tisti, ki se tam prehranjujejo, plačevali po novem za hrano še večji del svojih skromnih prejemkov – v glavnem socialne pomoči – za izboljšanje ponudbe in kvalitete bivanja, kot so to uradno poimenovali. Srečko se je kar naenkrat in zoper svoja načela znašel še v vlogi birokratskega blagajnika in izterjevalca, hkrati pa so mu zagrozili, da bo ob službo, v kolikor ne bo v mesečnih poročilih prikazoval večjih stroškov, kot so v resnici bili. Razlika pa je v gotovini romala v novo upravo javne kuhinje, ki je bila v samem centru mesta v razkošno opremljenih prostorih, polnih drage in z denarjem siromakov kupljene ... hm... kvalitete bivanja. In stavim za gajbo pira, da ne bosta uganila, kdo je stal za vsem tem, kdo je vedril in oblačil po tisti nadvse socialni upravi!«

Zgodba naju je že rahlo dolgočasila: podobnih sva slišala že nič koliko ...

»No, kdo je torej držal tam niti v rokah?« je bolj iz vljudnosti vprašal Franček.

»Mrha, ki sta ji danes odpihnili bučo! Nihče drug kot Ona!« je rekel Drago.

»Porkamadona,« sem nehote bleknil, »ampak kakšno zvezo ima to z nakupom moje puške?«

»Poslušaj me do konca, pa ti bo najbrž potegnilo ...« je rekel Drago, »potrpežljivost je vrlina modrih, vidva pa sta najbrž še precej daleč od ...«

»Mrači se, stari, iti bo treba ... Skrajšaj ti to!« Frančka je minevalo potrpljenje: misli so se mu že vrtele okoli nič kaj lahkega vračanja v enoto.

»Jebiga, kakorkoli že, od laganja, izterjevanja, ponarejanja poročil ... se je šefu Srečaku rahlo strgalo,« je nadaljeval Drago. »Baje je grozljivo pretepel

nekega nasilnega klošarja, zapil je nekaj denarja, ki bi sicer moral v Njen žep, škifom je parkrat jebal mater ... Fant si je pač po vsem tem, kar ga je morilo več kot leto ali dve, dal duška ... Ker pa je vsekakor vedel preveč, da bi ga lahko kar tako postavili na cesto, so mu prilepili nekakšno psihiatrično diagnozo in ga poslali na zdravljenje v eno tako noriš ..., pravzaprav v en milejši sanatorij in ga med »zdravljenjem« odпусти z dela. Lahko bi sicer izblebetal vse, kar je dejansko vedel, lahko bi se pritožil ... A kdo bi verjel človeku, ki se je pravkar vrnil z zdravljenja zaradi »duševnih motenj«? Fant je seveda prišel k sebi, saj mu razen že opisane in čisto človeške reakcije pravzaprav ni bilo nič, bil je pa ob službo! Nategnili so ga kot prasca, a jim je kasneje krepko vrnil ...«

»Aja? Kako pa?« sem vprašal.

»Preprosto!« je rekel Drago. »Ali nista ravno danes vidva počila njegovo bivšo delodajalko?«

»in to naj bi bila Srečakova zasluga ali kaj?« sem vprašal. »Res sva jo – ampak kaj ima Srečko s tem?«

»On je dal pred leti naši enoti vajino puško, daljnogled in ostale stvari!« je mirno odvrnil Drago in zrl nekam mimo naju.

»Pa ne me jebat!« sem rekel. »A nisi ravno pred slabimi desetimi minutami sral nekaj o tem, koliko stane takšna oprema? Odkod naj bi en kurčev socialc kar naenkrat imel toliko denarja? Varčeval zagotovo ni ... Pa še službo je izgubil, kar pa vsekakor pome...«

»Srečak je začel služiti denar,« je rekel Drago. »Mnogo denarja! Po tistem, ko je bil odpuščen iz norišnice, je namreč ugotovil, da ima kar naprej trdega ... Pa bolelo ga je kot psa in zaradi hudih bolečin ni mogel niti drkati, da bi mu tič vendarle uplahnil vsaj za kakšno uro ali dve, da bi si lahko v miru skuhal kavo ali prebral kakšen časopis ... Ni mu bilo jasno, kaj je z njim – prej je bil namreč čisto normalen tip: rad je vsaj dvakrat na mesec napičil kaj vročekravnega in si zaradi lastnega kurca pravzaprav nikoli ni belil glave! Spraševal se je, če ni vse to morda nekakšna kazen božja ali pa celo posledica stresa in jeze, ali pa kakšna njemu neznana spolna bolezen, ki bi jo morda lahko staknil od kakšne džankijevke, ki so hodile jest v javno kuhinjo ... «

Drago je nato pripovedoval, kako je začel Srečak zaradi bolečega in trajno pokončnega tiča rahlo prekomerno popivati in med eno takšnih pivskih turnej po celjskih lokalih je za šankom naletel na ustrezno pijanega znanca zdravnika, s katerim je nekoč sodeloval med svojim službovanjem v javni kuhinji. Runde so si sledile, beseda je dala besedo in Srečak je zaupal pivskemu prijatelju svojo težavo.

»Pa ti si mi en frajer!« je rekel doktor. »Jaz bi bil na tvojem mestu vesel. Si predstavljaš, koliko potrebnih pičk bi lahko osrečil? Madona, poznam cel kup bab, ki bi ti mastno plačale, če bi ...«

»Ne mi srat takih!« je vzrojil Srečak. »Pojma nimaš, kako to boli. Poleg tega pa sem parkrat poscal strop v lastni kopalnici, da o javnih straniščih po gostilnah niti ne govorim ... Z vseh tamkajšnjih stropov zdaj kaplja moja scalina ... Totalna sramota! Scat hodim ponoči in podnevi praviloma v grmovje za našim blokom in že ob sami misli na lastnega tiča mi gre na jok in med scanjem čepim kot kakšna kuzla, sicer bi lahko poscal sosedom okna, cvetje, zavese ali perilo, jebemti ... Si lahko to sploh predstavljaš? Ti si zdravnik, mater ti božjo! Raje mi povej, kaj mi je in mi pomagaj, ali pa se mi speljži s kurca in si sam plačaj pir!«

»Ej, stari, brez zamere, malo sem pijan,« je rekel doktor. »Daj, oglasi se zjutraj trezen in tešč pri meni v ordinaciji. Spodaj levo v zdravstvenem, boš že našel ... Pa odpustni list in izvide psihiatrov prinesi. Bomo vzeli kri, pa vodo ... hehehe, samo ne nam scati po stropu ... Tiča ti bom pa že spravil v red, ni hudič. Še daš za eno rundo?«

Med potjo domov je Srečak razmišljal, da niti ne bi bilo slabo, če bi se dalo na račun trajno stoječega organa zaslužiti nekaj dodatnega denarja. Hm, kaj pa bolečine? Lahko bi celo obogatel, če ne bi bolelo kot hudič. In če bi imel dovolj denarja, bi morda celo lahko ... Uh, ti kurba! Nenadoma se mu je posvetilo, razprle so se mu neslutene in neskončne možnosti: peklenski načrt v njem je začel počasi zoreti in do jutra je tudi dozorel.

»Priapizem imaš!« je mačkastemu Srečaku zjutraj v ordinaciji mirno pojasnil doktor Hribarnik, ko je bežno preletel psihiatrične izvide. »Ni ti treba vzeti krvi in hvala bogu, ni ti treba iti scat, hehehe ... Stvar je jasna.«

»Kako sranje pa je to?« je vprašal Srečak. »Kje in kako naj bi to staknil? Med zdravljenjem sploh nisem fukal in niti ...«

»Nič nisi staknil,« je rekel zdravnik. »To ni od fuka, prijatelj ... Od tablet je!«

»Od kakšnih tablet?« je vprašal Srečak osuplo. »Saj jih sploh ne jem!«

»V sanatoriju so ti jih dajali,« mu je pojasnil zdravnik, »in eno od teh zdravljenj ima med številnimi drugimi stranskimi učinki tudi pojav dolgotrajne in boleče erekcije. Temu pravimo priapizem. Ker teh tablet ne jemlješ več, bo zadeva po moji oceni izzvenela v dobrih treh ali štirih tednih. Malo še potrpi, pa bo vse v redu. Glej, predpisal ti bom nekaj proti bolečinam, spij kdaj kako pivo in to je to.«

»Ej, doktor,« je rekel Srečak in se rahlo obotavljal pred nadaljevanjem, »tista ... tista tvoja včerajšnja domisljica – saj veš, ko si rekel, da bi mi babe plačevale – se mi niti ne zdi več čisto slaba. No, jaz bi poskusil ... Sem namreč

čisto brez denarja, moram pa obogateti v čim krajšem času ... Nujno! Če bi mi ti spet predpisal tiste tablete, ki to povzročajo, ha? In ... in mi dal zraven še kako zadevo proti bolečinam, pa morda če kako pomirjevalo, da mi ne bi kar naprej šprical, potem ... no, seveda bi ti dal kak odstotek ... reciva dvajset procentov od vsakega fuka? Kaj meniš?»

»Jebemti, človek, pa ti nisi normalen!« je vzrojil zdravnik. »Prideš k meni po pomoč zaradi trdega kurca in neznosnih bolečin in sedaj ... sedaj bi pa pravzaprav rad, da ti pomagam ostati bolan?!? Kaj pa moja poklicna etika, pička ti materina?»

»Jebeš etiko!« je mirno rekel Srečak. »Ideja je bila tvoja in jaz sem ...«

»Včeraj sva bila pijana!« je revsknil doktor. »Kot prasca. Pa menda nisi vzel resno tistega mojega nakla...«

»Pa presodiva zadevo hladnokrvno, filozofsko in v duhu časa!« ga je prekinil Srečak. »Začelo bo pokati, to veva oba. Prej ali slej – vsekakor pa v letu ali dveh. Najkasneje! In ti boš končal kot beden, od kurčeve in propadajoče države beraško plačan vojaški zdravnik. Če boš imel seveda srečo, da ti bodo sploh kaj plačali! Ko te ne bodo več potrebovali, boš pač pokasiral šus v glavo. Tako gre to. Lahko pa se izogneš takemu scenariju: daj svojo etiko za nekaj časa na stranski tir, piši mi recepte in mi dajaj morfij ali karkoli pač, da me tič ne bo bolel, pobiraj svoje procente in se nam pridruži, ko bo počilo. Tudi mi te bomo rabili. In takrat boš lahko etično in s čistim srcem resnično pomagal! Moja ponudba je seveda enkratna: vzemi ali pusti! Dajem ti minuto ali dve za razmislek!«

Trajalo je dobre tri minute.

»Okej,« je rekel doktor in zavzdihnil tako, da Srečak tega ni slišal. »Samo to mi še povej: čemu bi ti pravzaprav rad obogatel? Za preživetje lahko zaslužiš tudi drugače in ...«

»Orožje bom nabavljal!« je brez sence dvoma izjavil Srečak. »Same drage, vrhunске in smrtonosne izdelke. In ostalo vojaško opremo ... Nisem ne vem kakšen bojevnik in še manj strateg ali voditelj! Lahko pa z lastnim trdim kurcem in s tvojo pomočjo pomagam pofukati državo do smrti. Za to mi gre!«

Tokrat je doktor glasno zavzdihnil in dolgo ter nepremično zrl v jasne, jeklene modre in neizprosne Srečakove oči.

»Srečak je dal ponudbo na internet,« je rekel Drago. »Ponujal je poljubno dolg spolni odnos v katerokoli ustrezno telesno odprtino. Geje in mlada dekleta je že na štartu odfukal, cene svojih uslug pa zasolil čez vse pametne meje. Strank mu ni zmanjkalo in zaradi pomirjeval ter blage mešanice horsa in kokaina mu je bilo tudi več ali manj vseeno, kakšno grdavšo ali debeluharko trenutno natepava. Bil je pravi profesionallec ...«

»Ampak še vedno mi ni jasno,« je rekel Franček, »kako je to povezano z Njo, oziroma z nakupom najine puške.«

»Javila se je na njegov oglas, seveda!« je pojasnil Drago. »Niti najmanjšega pojma ni imela, da gre za Njenega bivšega uslužbenca. Srečak je namreč postal na netu in med strankami razvpit ali znan kot Mogočni Rdečeglavec ali občasno kot Mesnati Samosprožilca ... Kakorkoli že, vsi vemo, da je bila že od nekdaj zašpehana do skrajnosti, ker je rada dobro jedla in pila in še raje fukala ... Tu pa je nastal problem: ko ji je mož vsej Njeni debelosti navkljub namigal tiste tri pamže, ga je najbrž čisto minilo, da bi še tiščal svojega praviloma premalo vzburjenega in skromnega tiča v tisti kup masti ... Z Njo je bil – kot je splošno znano – zgolj zaradi Njenega denarja in otrok. Baba pa bi se rada dajala dol, kajpak ... In tako je naletela na Mesnatega Samosprožilca in bila nemalo osupla, ko je ugotovila, za koga pravzaprav gre! Srečak je bil seveda poklicno vljuden in ji je zagotovil popolno diskretnost, zaračunal pa ji je dvakrat več kot ostalim strankam! A hotela je še več, od njega je namreč zahtevala ekskluzivo: da jo redno napiči najmanj dvakrat tedensko, za kar mu je bila pripravljena plačati, kolikor bo pač zahteval. Ker je imel z Njo nepravilne račune, je seveda pristal ... «

»Noč je že ... Iti bo treba!« sem rekel. »Kako je bilo torej z nakupom moje puške in ostale najine opreme?«

»Hehehe, ne bosta verjela,« se je muzal Drago. »V bazo ameriških marincev v Italijo jo je s ponarejenim naročilom Ministrstva za obrambo šel kupiti Njen mož. Za posrat! Seveda z Njenim denarjem, ki mu ga je dal Srečak. Tipu se seveda ni niti sanjalo, kaj se pravzaprav dogaja in za kaj v resnici gre; Srečaka osebno sploh ni poznal, zato mu je slednji z lahkoto natvezil, da gre pravzaprav za skrivnost ene od tajnih varnostnih služb in mu seveda tudi ustrezno plačal za njegovo pripravljenost pomagati državi. A ni vse tole popolnoma noro?«

Strinjala sva se.

»In ko je Srečak vajino sedanjo opremo potem izročil poveljniku posebne enote Grofov Celjskih, je ob izročitvi postavil pogoj, da morajo s to puško poleg vseh drugih barab počiti tudi Njo. Poveljnik je na tak pogoj seveda z veseljem pristal, vidva frajerja pa sta ga danes izpolnila.«

Rahlo se mi je stemnilo pred očmi in ne spominjam se dobro, kako sem se vrnil v svojo enoto.

se nadaljuje

KAZALO

Luknja	1
Jajca	7
Jagode	14
Pojóči les	19
Vstajenje mesa	25
Jakobovi zapiski	31
Sveti Ivan	39
Svinjski sejem	45

Oblikovanje
Dani Bedrač

Lektoriranje
Dani Bedrač

Založnik
GLD Aletheia

Izdajatelj
Lulu

Na spletu
www.lulu.com